

STRIX JULNUMMER

1897.



ALBERT ENGSTRÖM

Erik Lundins

Juridiska Byrå

Arsenalsgatan (Gust. Ad. torg) nr 8
STOCKHOLM, N.

Inkasseringar, Rättgångar, Soliditetsupplysningar

å alla platser i Sverige och utlandet.

Bevakning af mål i öfver- och underdomstolar.

Moderata arvoden! Rask expedition!

Framstående literära julgåfvor!

DIKTER af Carl Snoilsky. Femte samlingen.

Häft. 3: 50; i praktband 5: 50.

LILLA VILDKATTEN. Berättelser, skizzer och humoresker af Sigurd. Pris 3: 25.

FRÅN NAPOLEONS HOF.

Minnen och anteckningar af M^{me} de Rémusat.

Pris: häft. 8 kr., eleg. inb. 10 kr.

Hugo Gebers förlag.

AXEL B. HALLIN

KONSTHANDEL

22 DROTNINGGATAN 22

KOPPARSTICK & ETSNINGAR

FOTOGRAVYRER

FOTOGRAFIER

SKULPTUR I TERRACOTTA

MARMORGJUTNING

KALIPASTA etc.

KERAMIK: Rörstrand

KGL. PORSLINSFABRIK, Köpenhamn

HERM. A. KÖHLER, Nästved

KINESISK OCH JAPANSK M. M.

Smedman den äldres

HANDELSSKOLA

STOCKHOLM, Stortorget 16.

Allm. Telefon 2177.

Nya elever mottagas alla tider på året. } Dugliga biträden erhållas från skolan.
Anmälningstid 9-1/2 och 3-1/2. } Bokföringar och revisioner ut-
Söndagslektioner 9-11. } föras till moderat pris.

OBS! Å brev anhålles om fullständig adress.

Wilhelm Billes Bokförlags Aktie-Bolag.

En Krigskorrespondents Minnen

af Archibald Forbes. Pris 3 kr.

Minnen från Krig och Fred

af Archibald Forbes. Pris 2: 75.

Morrice Bucklers Frieri af A. E. W. Mason. Pris 3 kr.

Den försvunne Kejsaren af Percy Andrae. Pris 2: 25.

Folkgunst. Berättelsen om en stor strejk af Robert Barr. Pris 3 kr.

Julkappar från

F. & G. Beijers Bokförlags Aktiebolag:

John Nicholsons olycksöden. En Julhistoria af Rob. Louis Stevenson. 1. 50.

Från Söderhafsböarna. Olalla af Stevenson. 2 kr.

Rudyard Kiplings berättelser från Indien: Herrskapet Gadsbys historia. 3. 50.

Wi Willie Winkli. 2. 50.

Mannen, som ville bli kung. 2. 50.

Ernest Daudet, Don Rafael, skildring från Spanien 1807. 4 kr.

Maarten Maartens, My Lady Ingen. 3. 50.

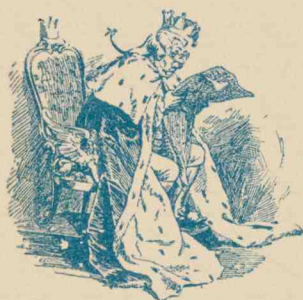
Theodor Storm, Från forna tider. Tre noveller. 3. 50.

Felix Dahn, Från Chiangau. Historisk roman från folkvandringarnes tid. 3. 50.

H. G. Wells, Den stulna bacillen. 2. 50.

BONIT!

Om magen den är sur och svår och humöret miserabelt tungt se till en kopp Bonit du får, och se'n blir allt så kostligt lugnt!



En vacker och rolig jultek för hvarje hem:

Bitar af Snorre. Tredje upplagan. Rikt illustrerad

af Edv. Forsström och Carl Printzensköld. Häft. 3: 75, inb. 5: 25.

Färdig till julen:

Nya, delvis fjärde upplagan af "Buchholzböckerna"

af Julius Stinde, 4 band å 1: 75.

Ny, humoristisk litteratur:

Jerome: OTROLIGT MEN SANT. 2: 25.

Crochett: EN GATPOJKES ROMAN. 3 kr.

Turner: EN LITEN SLARFVER. 2: 25.

Stinde: HOTEL BUCHHOLZ. 2: 25.

Stockholm. Fahlerantz & C:s förlag.

PELSVAROR

Nya och moderna

PELSAR
KAPPOR
KRAGAR

MUFFAR
BARETTER
MÖSSOR

SLÄDFÄLLAR
STÖFLOR
PJEXOR m. m.

BESTÄLLNINGAR å allt till pelsvarubranschen hörande mottagas och utföras billigast hos

C. S. BLOMBERG

ALLM TELEFON 8680.

10 Drottninggatan 10
STOCKHOLM.

Ny bok af Karl A. Tavaststjerna.

Lille Karl. En gosses roman.

Berättad för stora och små.

Illustrerad af Albert Engström.

Pris 3 kr.

C. & E. Gernandts Förlags-Aktiebolag.



GULD MEDALJ * *

OCH

* * SILFVERMEDALJ

(högsta pris)

Stockholm 1897.

HENRIK GAHNS Amykos

är sedan 30 år bepröfvad, erkänd och värderad.

HENRIK GAHNS Tvålar,

förstklassigt fabrikat, många olika sorter.

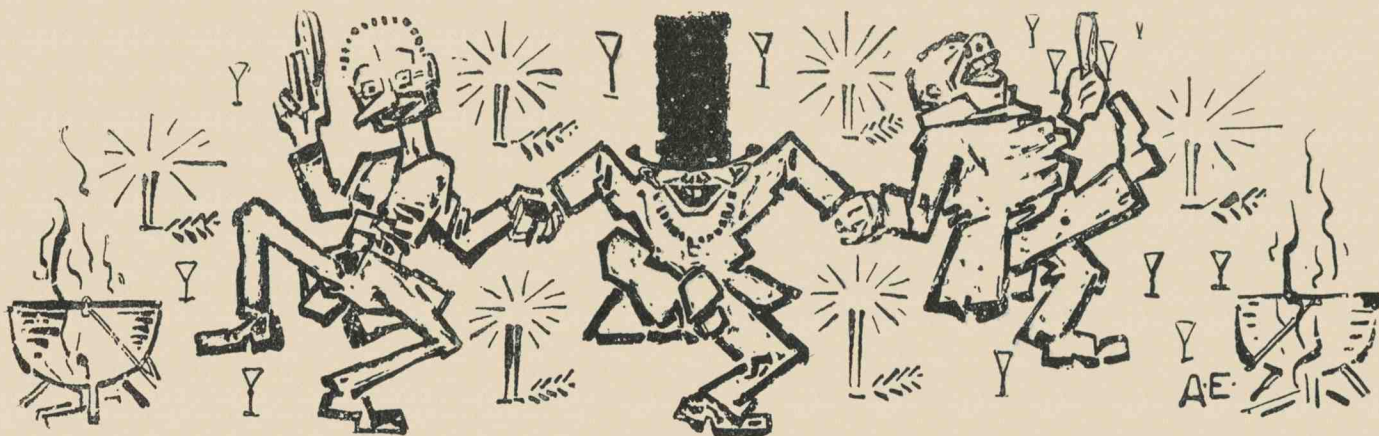
Eira, HENRIK GAHNS

koncentrerade bakteriedödande munvatten.



UTGIFVARE: ALBERT ENGSTRÖM.
DISTRIBUTÖRER: WAHLSTRÖM & WIDSTRAND.

TRYCKT HOS P. PALMQUISTS ARTIEBOLAG STOCKHOLM, 1897
KLICHÉERNA FRÅN WARNER SILFVERSPARRES NYA GRAFISKA A. B.



Fulkantat.

RECITATIV.

Se dopparedagen,
se dopparedan —
den välsignade dan,
som ger fyllande mat
på förghyllande fat
och ger strålande gran
och ger alldeles fan
uti magen!
Den dagen är bra
att ha!

KÖR.

Den dagen är bra
att ha, ha, ha!

ARIA.

Swärje barn af vållust ryser.
Modren myser, fadren nyser.
Ljusklädd gran i salen lyser;
på hans grenar stjärnor dingla,
bjällror pingla, wacklus wingla
mellan karamell och fringla.
Flaggor waja, svenska, danska,
noriska, franska, peruanska,
siamesiska och spanska.
Rosenröda äpplen skina,
föta sockerdockor flina.
Gubben utaf pepparkaka
och hans pepparkakamaka
hänga i en filleståt.
Högst på toppen på en pinne
står en ängel utaf plåt.
Ute fnöar det, men inne
julen är, ja, juln är inne!

KÖR.

Julen, julen, juln är inne
ha, ha, ha!

POLSKA.

Dalpolka



Hej! Ringpolstän ringlar kring granen, å hej, hvad det går!
Hoj! Farjan är med, så ock morsan med grånade hår!
Huj! Moster Sabina och faster Bettina och ja',
Håj! alla wi stampa och streta och dra!

Fröken Petterhön pianot handterar,
och kamrern han gnor och pinar sin fiol.
Farbror Lukas kobent piruetterar,
och tant Lotten lyfter lätt på sin kjol —

Tjo! Ringpolstän slingrar och ringlar i ringeli ring!
Ho! Bolhållar Blomberg han krämar sig swett, singeling?
Tjö! Twillingen Make drar twillingen Tjake ifull —
Ptro! Nu ska wi hvila och swalka vårt hull!

KÖR.

Ptro!

FINAL.

Och kvällen stilla strider
och klappar delas ut,
och fadren lyhnar blider
till barnens glädjetjut.
Men mörkrets löja breder
sig öfwer fnöhöjd nord,
då fätter man sig neder
wid rågadt kvällswardsbord.

Lutskiften ljustigt ångar,
och gröten ångar med:
kring bordet bågarn gangar,
men ingen blifwer ned.
I gröten fins en mandel,
och den som mandeln får,
sin fria ungarlsöwandel
skall sluta nästa ar.

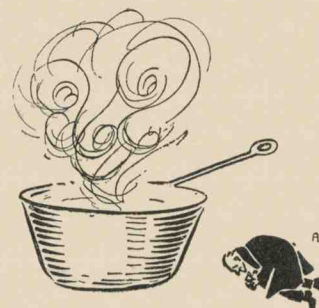
Och medan där man fitter
till bords med sim och fim,
man blifwer plöfsligt witter
och talar blott i rim.
Sen slår man sina löfvar
kring kaffet med avec
och julcigarren profwar
och äter julgransknädd.

Då börjar lampan mattas,
då släckas granens ljus,
då slutar det att skrattas
i julens ljusta hus.
Hwar glädlig muskel slatnar —
men nog war dagen gla',
godnatt, soj tills ni waknar,
godnatt, tack ska ni ha!

KÖR.

Tack ska ni ha, ha, ha!

Karl Fors.





TECKNING
AF
CARL LARSSON.

PONTUS: De ä både roligt och inte roligt att ha födelsedag!



Sätt ett ögonblick ifrån dig din glöggspilkum och tag en ny mulbänk ur julklappsnäfverdosan. Visserligen är årstiden tillspillogifven åt ditt neroniskt orgiastiska lefnads-sätt, och endast med svårighet flyttar du dig ur ditt sybaritiska läge vid korfkitteln eller doppgrytan.

Men ruska ändå opp dig ett tag, gamle smålänning, (ty du är ju hemifrån) och lyssna till en man, åt hvilken det vardt gifvet att doppa själar i lifvets gryta.

Det förunnas mig stundom något för dig ofattbart. Lutad öfver kanten på världsalltets kittel, där Lifvet kokar, rör jag om den svarta brygden med min tankeslef. Stjärnorna simma därnere som små glänsande fettkulor och Ideerna stiga som bubblor från botten. Under kitteln brinner Ekpyrosis jämna låga; skall jag släcka den? . . . Men nej. — Låt mig i stället tala med dig på det bisarra, lätt docerande språk, som är mig eget.

* * *

Få äro nöjena i denna värld. Med van hand reduce-rar jag dem till ett enda: Att förställa sig, att göra en pose. Att förefalla sina medmänniskor spirituellt, djuptänt, dum, löjlig, arg, lugn, indifferent, hvad som faller in.

Jag har själf dagligen nöje häraf. Jag skrattar ständigt i mjugg. Naturligtvis ett fint, diskret skratt, icke ett kallgrin, utan ett stilla, fridfullt, humoristiskt skratt.

Människorna, ett släkte, där jag händelsevis placerats, blifva glaskroppar. Jag ser arbetet i deras hjärnor, som då man tittar i en metmaskburk, jag känner deras afsikter.

Beklagligt nog söka människorna göra sin pose så latent som möjligt genom skyddande likhet med sina ideal. Detta är dumhet. Förebilderna måste hämtas af hvar och en i hans närmaste omgifning.

Vidare erfordras att man alltid verkar något styfvare än sin förebild. Träffar man till exempel i en järnvägs-kupé en spirituellt person, är det högst lämpligt att förefalla något spiritueltare, har man i sin vänkrets en dum-bom, bör denna få föreställningen att man är något dummare. Att imponera är hufvudsaken.

Cynici distanseras genom cynism. Riksdagsmän göras förbryllade genom höfliga, men bestämda uttalanden i fläsktullfrågan. Drar man föröfrigt ut konsekvenserna ur ett yttrande, skall dess pappa alltid sjunka in i absurdum.

* * *

Att förefalla dyster och att med djupt liggande ögon tycas skåda in i det obgrip-liga, är att rekommendera.

Att synas puckelryggig åstadkommer vänliga tjänster, och att tala om sin fattigdom (sic!) inbringar pengar.

Härvidlag är dock det verksam-maste medlet att skaffa sig en päls. Krediten spirar upp som en kurbits, och ens vänner äflas att gå i borgen för tusentals kronor.

* * *

Världens lyckligaste man ägde som bekant ingen skjorta.

Gör ett försök! Lägg bort skjortan! — En af konsekvenserna blir att man är lyckligast, då man badar.

* * *

Har du någonsin funderat öfver din tillvaros mörka hemlighet? Nog är det hela löjligt! Du kunde lika väl ha blifvit ett bläckhorn eller ett hornslut eller molekyl i en 8-öres cigarr. Aktningen för ditt värde som människa för-bjuder mig att insinuera något om 3-örespinnar.

* * *

Lifvet sträfvar oupphörligt att uppehålla intresset för sig själf. Man känner sig ju stundom hungrig — kanske oftare törstig. Man dricker två halfvor, man superar, man släcker gaslyktor.

Allt detta är endast själfbevarelsesdrift. Man är egoist. Låt oss vara egoister.

* * *

Stundom skrifver man värs, och människorna säga: — Det var mig en fan att vara genial! Men prosan är hans svaga sida.

Stundom skrifver man prosa och folket skränar: — Han är rätt begåfvad, men värs skrifver han ändå inte.

Stundom ligger man hemma på sin träsoffa och publiken skriker: — Fy tusan, sånt latvrak!

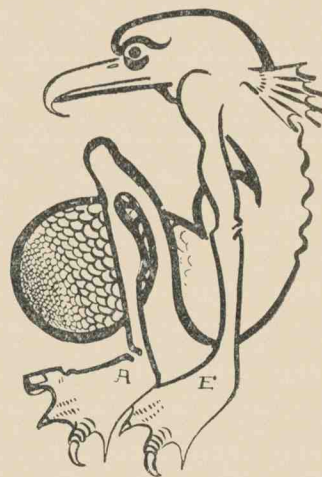
Men blir man källarmästare, si, strax öppnas vyerna. Alla strömma till lokalen och begära uppässning. Alldeles som man inte skulle ha annat att göra än passa upp.

Nej, högst värderade människosläkte! Skaffa dig själf servett under armarne, fjanta mellan lifvets bord och ropa: Kommer strax! när jag ringer. Den som styr dina öden, skall en gång annonsera på månen: Betjäningen är förbjuden att ta emot drickspängar. Kanske kastar jag till dig en hacka ändå, om du är uppmärksam.

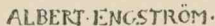
* * *

Detta är min ståndpunkt. Den som ej förstår den, bör skrifva sitt testamente. Kanske mina synpunkter förefalla väl oegennyttiga, men detta stadfäster ju ytterligare det goda förhållandet mellan mig och dig, trots din subordinerande ställning. Håll styft på dina rättigheter, och du skall nå stjärnorna, säger redan Horatius. Det är dit folk vill ha en. Då är man ju aflägsnad och oskadlig.

Strix.



Ett framtidskafé.



Prolog.

Ödets gudinnor stodo vid en gosses vagga, och hans moder frågade: »Hvad månde varda af detta barnet?»

Då böjde sig forntidens gudinna öfver bädden, lyddes till barnets andedräkt och talade: »Han skall irra fredlös omkring i världen. Mina drag skall han betrakta med aldrig stillad ängslan, men jag kan intet gifva honom. Ty hvad jag äger, skall han försmå som förbrukadt gods.»

Modern såg skygg på de båda öfriga gudinnorna, och det närvarandes norna, den ständigt vardande, steg fram och strök utan ord piltens hvita panna.

Men framtidens norna slog slöjan från ansiktet, kysste hans läppar, hans panna, hans ögon, och i hennes eget öga glänste en tår: »Du skall söka mig, barn, men aldrig hinna mig. Jag skall ständigt löpa dig undan. Du blir bitter och tung till sinnes, dina närmaste skall du göra sorg, ty du kan ingenting älska af det som är. Du skall bära hånet på läpparna och sorgen i hjärtat. Bland människor skall du vara sluten och kall, i ditt inre skall du försmäkta efter kärlek. Därför skall ingen älska dig, som ej är dig lik, och ditt lif blir en ständig kamp. I ditt folks helgedom skall du icke böja ditt knä, men ditt hjärta skall långsamt försmäktas af längtan efter kärlekens Gud.»

Moderns tarar strömmade, ty hon tänkte på all den sorg, som skulle komma, och hon frågade: »Hvad skall han då blifva?»

Då svarade nuets gudinna, den ständigt vardande: »Med tusende andra — ett barn af sin tid».

Men framtidens norna tillade: »Och lika fullt skall han som ingen af dessa tusen en gång veta, att han lefvat för mig». Omkring 1880. *Gustaf af Geijerstam.*





En nyårssaga.

Det var en nyårsnatt, en kvart före tolf.

En man från Det Okända Landet kom vandrande genom rymden. Hans högra fot skred fram på Vintergatan, hans vänstra på Alltets dunkla böljande botten.

Han gick och gnolade, och när han svängde armarna i takt efter melodien, svedde han sin högra lillfingerspets på Sjustjärnorna och stack af en slump in sitt vänstra ringfinger genom en af Saturni ringar, så att den blef sittande där och blänkte.

Då stannade mannen, såg sig omkring och undrade. Han hade ej förut varsnat alla dessa gyllene kulor, små som eldflugor, hvilka sakta rullade i rymden omkring honom.

— Hvad är det här för ena små sockerpullor? sade han.

Så tog han en grabbnäfve planeter, skakade dem om hvarandra i handen och log.

— Di här ska jag ta hem till småttingarna, sade han, det ska bestämdt roa dem.

Han plockade ned världarna ur rymden, såsom man plockar frukter från ett träd eller pärlor från ett gammalt täcke, och stoppade dem i byxfickorna.

Sedan varsnade han, hur rymden hängde tom ikring honom som ett blått skynke.

— Hvad är det för en tygbit? sade han; den kan passa till snusnäsduk åt min gumma. Hvarpå han omsorgsfullt vek ihop rymden och stoppade den i sin västficka.

När mannen åter vandrade bort mot Det Okända Landet, dånade tolf tunga, mäktiga slag genom den tomma oändligheten.

— — — — —
Mannen är numera anställd på Strix redaktion.

Rolf Sund.



Teckning af Emerik Stenberg.

KULLORNA: Kom ni ihög, hur hä geek mä en där gammelkulla, söm sätt i spisen å bränd in årtale?

RASK-KÄRINGA: Ja, kan nån begripa ocken otur ho hadd! Ho va uta å geek, å då vardt ho frys in å säg, för hä va på vintern å va kuli å kallt, å då geek ho in te Lång-Olas käring i Többöl, å ho höll å koka kaffä, å då satt ho säg i spisen å tänk oeke spektakel, ho bränd in årtale, söm stog i spisen, i änn! Ja, hä va 1718, för räxten.

KULLORNA: Hur i friden bar ho säg då åt? For ho int bort te döktarn på en gång då?

RASK-KÄRINGA: Hä jo, int stog hä på, int, ho lånt säg häst, ho, åf Järker-Mors-Lasse, å så for ho te Falu, för hä fans int nån döktar på närmar håll, men när döktarn feck si att årtale va så gammelt, så fanns hä inga bot för 'e, sa' an, så ho får allt ha 1718 i änn så länge ho lever.

I



II.



III.



IV.



V.



VI.



EN SKOLHISTORIA
AF BRUNO LILJEFORS.

Aforismer.

Att gå på händerna är naturligt, ehuru ovanligt. Om man tänkte sig en art af människor, som från far till son, från mor till dotter ginge på händerna, skulle de och vi finna detta lika naturligt som det i vår tid mera vanliga att gå på fötterna.

För geniet är allting tillåtet. Äfven källborgaren är allting tillåtet, om han nämligen törs och kan genomföra sin vilja — när han gjort detta, kan han möjligen kallas geni, äfven han.

Den enes lögnaktighet lär den andre att vara mindre lättrogen. Alltså är lögnaktighet ett godt.

Smuts är egentligen ren i sig själf. Äfven huden under smutsen är ren i sig själf. Det är möjligen endast sammanställningen smuts och hud, som gör människan oren — möjligen är icke heller denna sammanställning oren.

Hvarje människa är ett ämne, hvaraf Gud eller kanske rättare Satan kokar en dekokt af nya tankar och gärningar till nytta för andra. Det är ibland icke roligt att vara ämne.

Gustaf Fröding.



Vårsång.

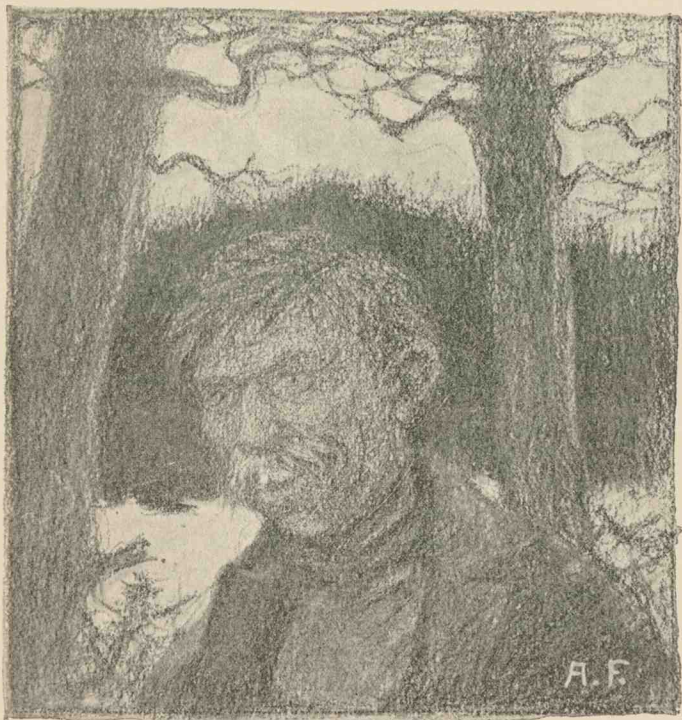
(Med brytning på dalska.)

Det är ljust i vartiden skalkas,
innan hösten och gråhåren nalkas.
Det är nöjsamt i spelande hagar
att lustvandrar i kärlekens dagar;
se, träden som majstänger börja sig smycka,
hvar ört står med fröna i brudelig lycka.

Stånden upp, alle svenner, från stolen,
träden ut, alla jungfrur, i solen;
hennes blickar med blidhet oss följa,
ty vår gamman har intet att dölja.
Men mörkret är gjordt för konor och kusar,
för råfvar och ugglor och flådermusar.

Följ mig bort öfver ås, genom fjusa,
medan Ersmässbjörkarna susa!
Var ej rädd — jag blir hos dig, min kära,
då den sorgliga hösttid är nära;
i senaste år skall jag aldrig förgäta,
hur du var som en vårbjörk med glimmande fläta.

Erel Karlfeldt.



När en vill sjunga.

Dä hördes inte ett endesta lju
i skogen, där ensam i natta ja gånga,
å luften han va som e doftane ånga
för si dä va vår å jola stog bru.

Då kom ja te tänka på allt som va,
då kom ja te tänka på kärlek um våra
å satte mig ner på en sten milla snåra
å sjöng um e flicka å satt å va gla.

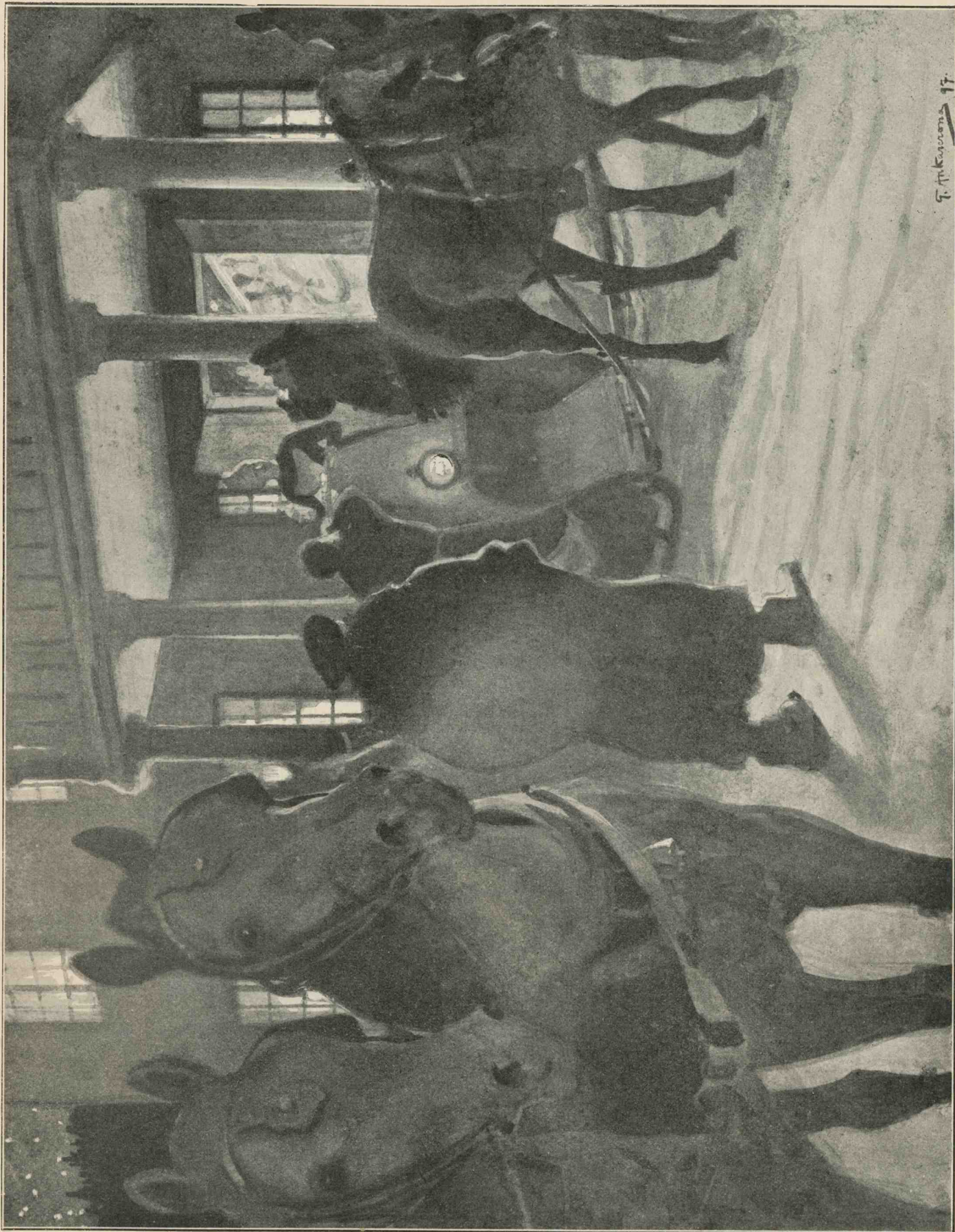
Men strax breve vägen e stuga stog,
där titta e käring ut gynnum döra.
Ho gnissla å gnällde som tocka plär göra
å ilsken åt mej mä sin knytnäfve slog.

Ho hytte å skrek å la hufve på sne:
— Här ä inge ställe för den som vill rasta,
här bor inga slyner, så akta dej gasta
när hygglit folk vill sofva i fre!

Då vardt ja så lessen så ingen kan tro.
Ja mente ju inte dä bittersta illa.
Men nu vill ja lofva te hålla mej stilla,
så hygglit folk får sofva i ro.

Jeremias i Tröstlösa.





HÄSTARNA Ä' FRAMME!
TECKNING AF
GUSTAF ANKARCRONA.



Stickan.

Hjul Berättning utåv C. A. Tollén.

När såsom att C. A. Tollén var ong bodde uti Flarkaby, Horns soken Östergyllen en Nämman ve namn Nicklas Edrikson, di kallt' en Rackerenäbben phör Han hadde e Nos såsom att e Uggel ock va så snåler att Han chnafft unte dom te å äte. Men riker va Han såsom att 1 Troll ock illaker såsom att Satan mä Horn.

En da strackst phöre Hjul Åhr Attan hundrede ock 32 va Han ute ock såg ovanuppå huru såsom att Dränga byggde 1 Svyhus åt'en; men då så bar då inte

bättre te än att Han trallt ikull ock satt sek ovanuppå Baken så kallenens Rova när såsom att Han stog der ock svor, så att Han pheck 1 Skjujåkla lång Sticka uti Sittsen ovanuppå sek.

Han skrikede ock roffte ovanuppå Alla Onda Maktor, men Sticka ho satt der såsom att Ho satt, phör Ingen Mänska kan vri så möe ovanuppå Huvet så att Hon kan psi sek skälver der såsom att Sticka satt.

Dränga bjö nock te; men di kunne inte dra dän hänne, ock så haltede Rackerenäbben opp te Smen Lundin ock höllt sek phör då Onne ock ba Smen, såsom var händuger i allt, te å dra ut Sticka.

Ock Smen Han Satt Glasöga ovanuppå Nosen ock tyttede ock så runkte Han ovanuppå Huvet ock sägede:

— Då hära, då ä ett sabla svårt Phall må Nämman ptro!

Säna så geck Han in i Värkstakammarn inphör Smeja ock sägede te Pöjka:

— Nu Jäklar an Nittlingen Näder ska 'ke Rackerenäbben phå hälle oss mä bå Mat ock Brännevyn ock Phläsk över Hjula.

Derätter så tok Han 1 Tång ock sägede te Rackerenäbben såsom satt der ock jamede:

— Chnaff opp ock ställ sek ovanuppå Huken! Säna så dro Han ock stönte 1 Lång Stunn, varätter såsom att Han tok 1 Ann Sticka ock vysede phör Rackerenäbben ock sägede:

— Nu så ä ho tamphaan ute!

Men den rektuga Stickan körde han in 1 Bit te, så Gobben Han jamde ock tjöt utåv Attan.

Säna så sägede Han:

— Men psi då kan bli Karl Brand uti Sådret, så I phår läven gå hem ätter 1 Skinke, Nicklas Edrikson, sägede Han, så att jak phår skäre ut ett visst stöcke te å lägge ovanuppå. Då ä då ende sättet te å bote sånt här Sat Tyg.

Ock Rackerenäbben linkede Hem ätter e Skinke, ock Smen Lundin skar utåv e Skifve ock la ovanuppå ock säna så slängde han in Skinka ut i Värkstaskammern, phör då hörde te Trollkonsta, mente Han, att Ho ycket pheck begangnes nå't mer.

Men ovanuppå Natta sve då ock värkte aldles jävlitt uti Sittsen ovanuppå Rackerenäbben, så Han vre ovanuppå sek ock bölede såsom att 1 Gali Ko. Ock Klåkan var chnafft Phira ovanuppå Mårakvypsten då såsom att Han linkte utåv te Smen Lundin utigen.

Smen tok ovanuppå sek Glasögena ock tyttede ock sägede:

— Jädrans vart då ycket Karl Brand ändå; men visa la phörsöka Ståppan! Men då så phår vi läven haffa Mjör! så att vi kan koke Gröt ock lägge ovanuppå ock så ska' Sådret tvättes mä Brändevyn ock så ska då va Smör te å smärge Sådret mä.

Mens att Smen Lundin talte pyllede Han in Sticka 1 Litin Bit te. Nämman jamede ock tjöt men Smen sägede:

— Ja bare renser Sådret! Men I phår ycket anstränge er, Nicklas, utan lätt en utåv myna Pöjkar sprenga Hem ätter Sakera!

— Ja ja, sägede Nämman, bare att ja blir bravo, så — —

— Vesst blir I då, Far, mente Smephaan. Kalle ock Agust kilte utåv ock kom snart utigen mä

1) 1 Butta Smör!

2) 1 Säck Mjör!

3) 1 Kanna Brändevyn!

Ock så läggde Smen ovanuppå allt dedära ock tvättede mä Brändevyn ock läggde 1 Bukjol runtersikreng Magan ovanuppå Rackerenäbben så Han såg ut lykasåsom att 1 Propst. Allt vad såsom att vart över behöllt Han phör då pheck ycket användes, sägede Han, phör då så skulle då ta Hus uti Hällskuttan.

Natta ätteråt vart då utimällantyd lyka rasanen. Rackerenäbben jamede ock tjöt ock Klåkan halv Phira ovanuppå Mårakvypsten va Han hos Smen utigen.

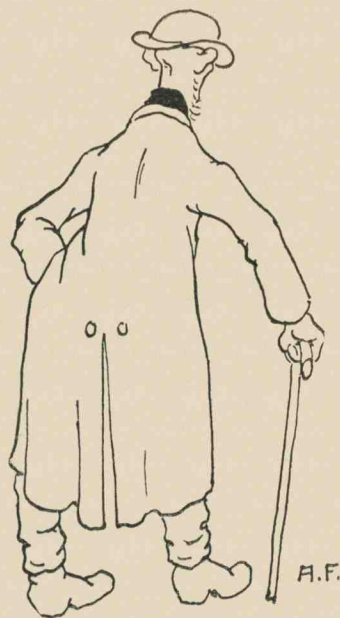
Men då så töckte Smen då va Sunn om 'en och tog 1 Lykte ock dro ut Sticka mä 1 Hoffång. Säna så låtede Han Gobben stå kvar e Stunn ovanuppå Huken, varve Smen sto bakanphör ock sjongede salmen »Opp Saltpetter ock Skrapa» utåv Könung Davidsön, varätter Han sägede:

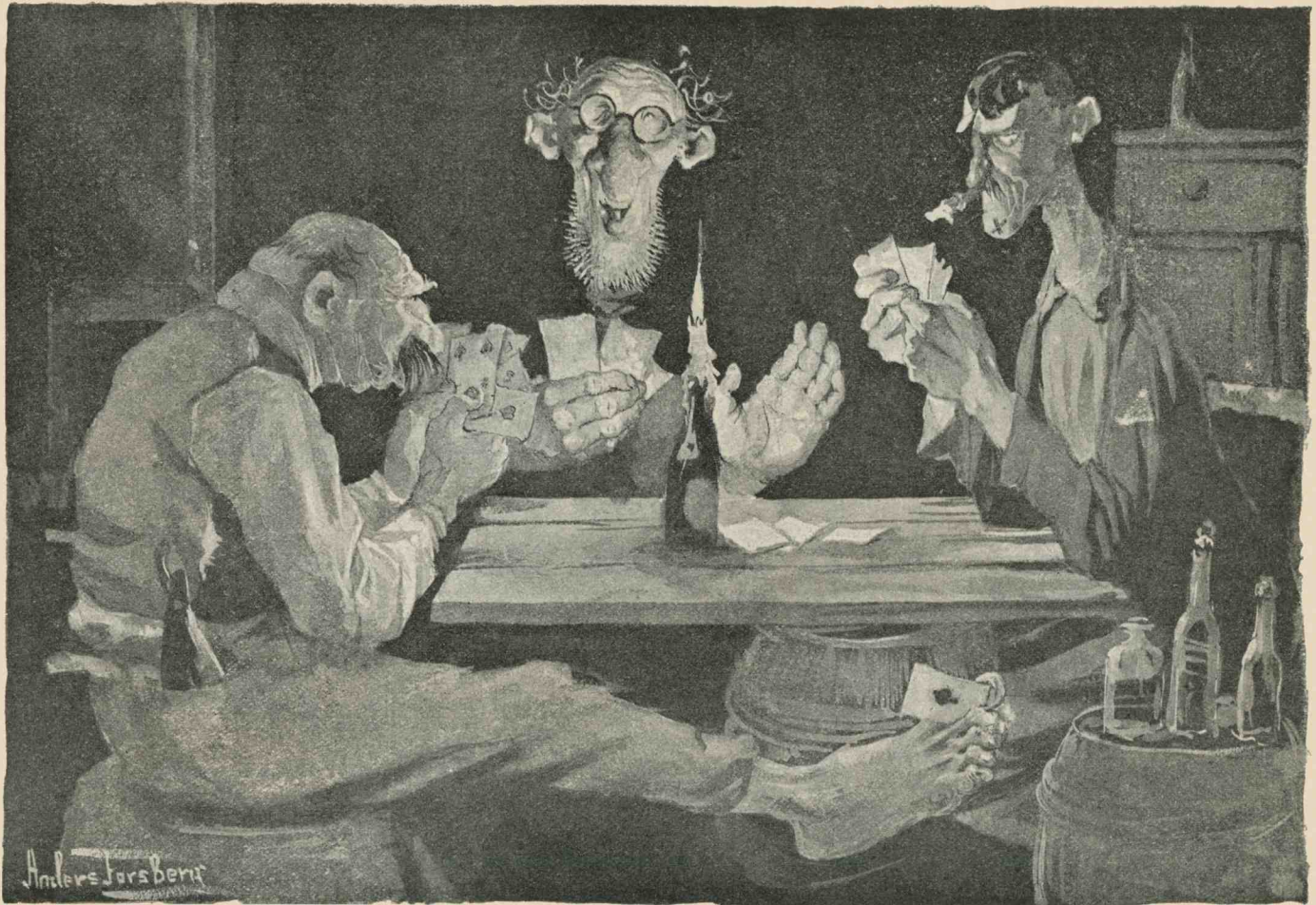
— Tess i kväll så är I bravo uti Sittsen!

Ock Rackerenäbben vurtede bravo, ock Smen Lundin mä hele sett Hus hadde bå Brännevyn ock Phläsk ock Smör ock Brö över Hjula.

Venerlyg Hases

C. A. Tollén Åskvajor.





Teckning af Anders Forsberg
Nyktra Nordström, luffarelagets ålderman, talar: »Du Olle-fet å du Vesterviksludde, tam'fan ä de inte ett sant nöje att spela mä folk som inte sitter å schavar mä kardorna under bordet, utan vet hva som anstår schentlemän.»

Önomer eller korta lefnadsregler.

1.

Vet, utaf barns och spenabarns mun får du sanningen
höra;

Brändt barn, som elden skyr, mannens fader ju är.
Men är barnet en flicka, hon mannens moder bör kallas;
Ty liten grabb utibland skadar aldrig ett grand.

2.

Människobarn, du ser väl Grand i din farbroders öga,
Men i ditt eget du ser hvarken du Nord eller Berns!

3.

Tro mig, bättre en tia i hand än en fågel i skogen!
Fågeln mot söder flyr; stanna du kvar på Norrmalm!

4.

Slår dig någon på högra kinden, så vänd då hans
vänstra
Till. Om han stulit din rock, tag då hans skjorta
också.
Ger han dig stenar för bröd eller tand för tunga, så
håll blott
Tungan rätt i hans mun, gråt så 'n tår på hans tand!

5.

Yngling, i dag är du röd, i morgon död, och om
torsdag
Troligen ärtgrön du är — sådan är lifvets gång!

6.

Leder en blinder höna en annan, så hittar hon äfven
Stundom ett korn. Men till slut falla de båda för
visst

Ned i den grop, de gräft för andra i ungdom och
dårskap.

O, så är kärleken blind! Den som lefver får se.

7.

Morgonstund har guld uti mund, men uti sin hjärna
Ofta blott koppar den har, och i sin hatt har den bly.

8.

Som du bäddar, du uppskära får; som du sår, får
du ligga,

Och som din älsklige fru kokar, du äta får.

Ty den där icke äter, han skall icke heller arbeta;
Arbetarns lön är en värld — jo tack! är världens lön.

9.

Människa, tidens tand läker alla sår, och en dyrbar
Hög-tid är grefvens tid, men hurudan är barons?

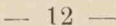
10.

Om på hotell du bor, och värden kommer med räkning,
Låtsas om ingenting — gör bara räkningen upp
Utan värden, ditt eget kött och djäfvulen äfven.
Detta för värden blir uti hans räkning ett streck!

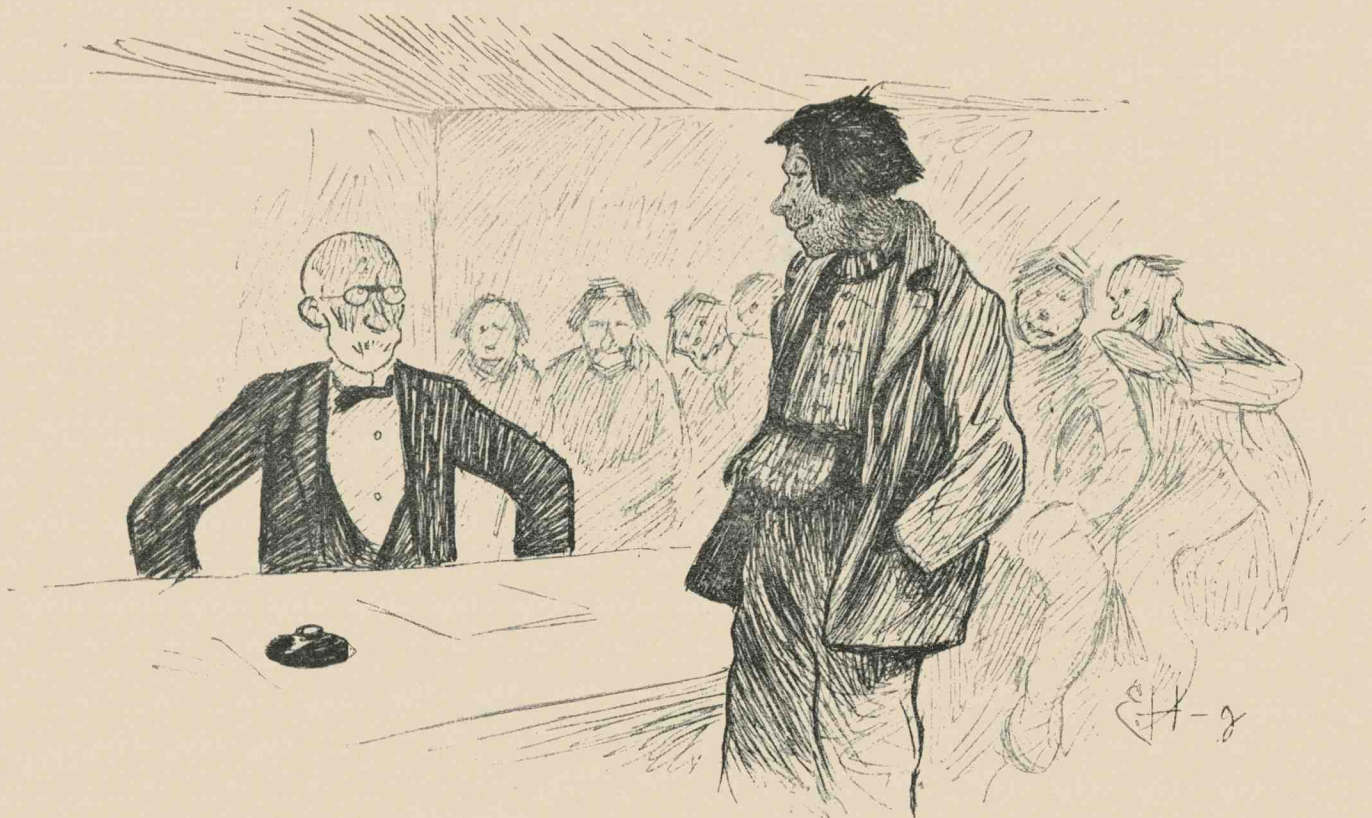
Philosophos.



Charles E. Johnson



Vi vilja ej undanlåta amerikanska skrifter bord af oss, som med lekande och vana fingrar sköta det väldiga maskineri, som kallas *Sciz.*. Den, som sitter vid vårt dyrbara amerikanska skrifter bord, har viss yttre anger den genom gedigna studier, och lyckligt skaldiskt luraade anden och som med ett sarsyniskt löje öfverlänar en diktfullt glämsken, är *Karl Erik Forslund*. Mannen i hvilstolen, han med den orubbligt styrtiska postkonen och den ingalunda försummade kroppssyddan, är *Johan Wilhelm*, gammal medarbetare i Flägsande Blättet och naturligtvis smältning. Han med häret och cänkarknningen är den blide föreläsaren *Anders Forsberg*. Den sköne ynglingen med cigarrtapparen, vicolett enfacen och den paristiske distinguerade blicken är den för tillfället med sina memorier sysselsatt *mr Paul Grey*, en af sl. Carnots närmaste vänner, ridare af Cagliostro-orden m. m. Han, som i telefonen på sitt milåna men bestämde sätt upplappar en löke-prenumerant, är denna tådnings *redaktionschef*, god som vän, farlig som hende. För öfrigt occutth och en af samtidens tanke-ligaste och mest bekvämd existenser.



Teckning af Erik Hedberg.

Oppigårds Lars-Olof hade int kunna' vuri frestilsen öfverhershskandes i våras heller, utan han sköt säg en älg på skiföre' sist på — i våras mä'.

På nåvis vardt hä' prat å utläggningar om'et i byn, så länsman fick tag i't, måvetta. Mä samma kuta' Lars-Olof öfver te svåger sin; å så fort Hinrik (svågern) vardt full — å hä vardt han snart nog — så drog ha te å prata å skräfta om en där älgen för alla människor alldeles okristlit.

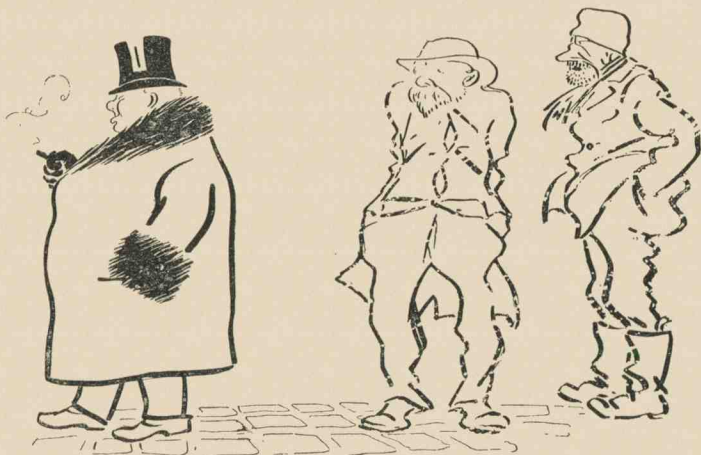
Hvasken länsman eller dom andra bondgummorna tänkt' ett dugg längre på Lars-Olof, utan Hinrik han vardt stämd han.

Så vardt hä ting. Hinrik kom in te tinge' han, å domarn fråga'n, om hä var han, som hett' Hinrik. Å dä neka' inte Hinrik te. »Du ä' åtala' för du ha' skjuti' älg», sa domarn. »Hä fins vettne», sa'n, »som kan intyga, att du ha' tala' om, hur du skjuti'n», sa'n. »Erkänner du», sa'n. »Jaa», sa' Hinrik, »Ja' vill inte förneka sanningen», sa'n, »rätt ska' va' rätt», sa'n. Domarn å skrifarne drog te å skrifva en stunn, men te sist så sa' domarn: »Du erkänner således mä

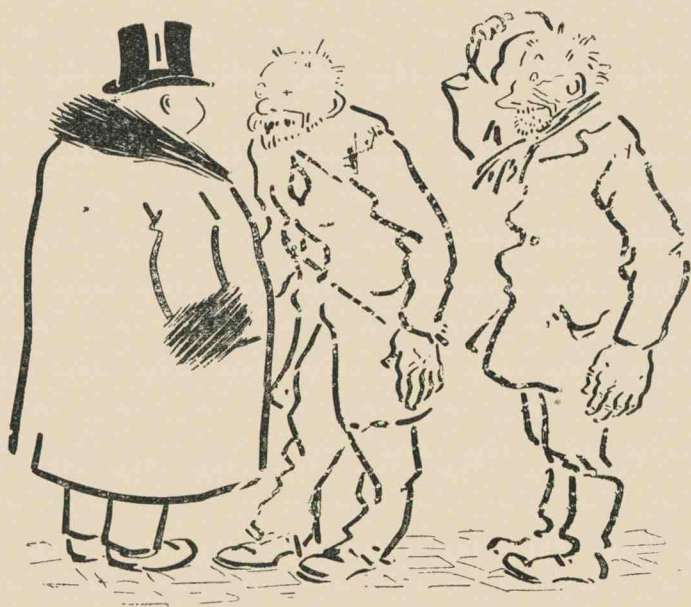
lättadt samvete», sa'n. »Jaa», sa' Hinrik, »dä gör ja'; dä vill säga», sa'n — »dä att ja' ä' åtala'», sa'n. Folke' te å flina måvetta, men domarn var go' te håll säg för skratt, så han kun' ta ihop mä'n igen: »Om du int har skjuti' älgen, hur kan du då förklara», sa'n, »att du för vettne' utförli't, beskrifvi', hur du sköt, å hur kulan tog, å hur älgen damp å så vidare», sa'n. Hinrik stog å plira en stunn å såg rikti't full af pligg ut. Så sa'n: »Om ni ska' var' fullt rättvis, så nog lär fäll nådi domarn håll' mä mäg om hä», sa'n, »att hä kan var' alldeles däsamma, hva' dynga en ljuger i en tocken där krafvel», sa'n, å peka' på karl'n, som var vettne. -- Hinrik vardt ställd på ed, måvetta, å dundra' å svor säg fri se'n, så hä knaka' i domarborde', måvetta.

Hä brukar för dä mesta var' vanligaste sätte' de där.

I kylan.

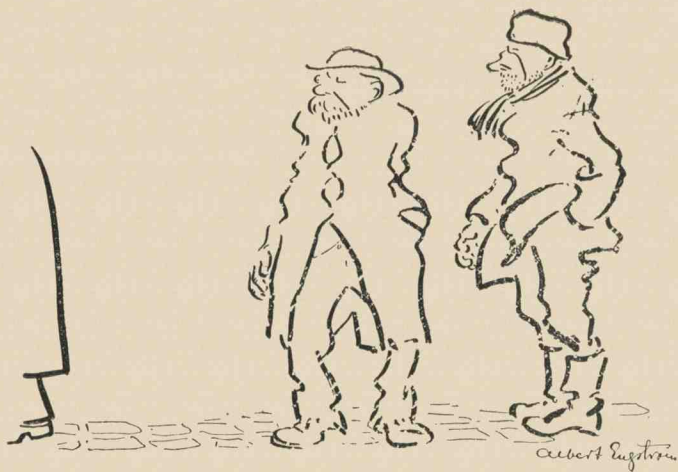


1. KOLINGEN och BOBBAN (i korus): Fy fadren sän öfverklassare! Sän fetknopp, sånt margarinmagasin, sånt . . .



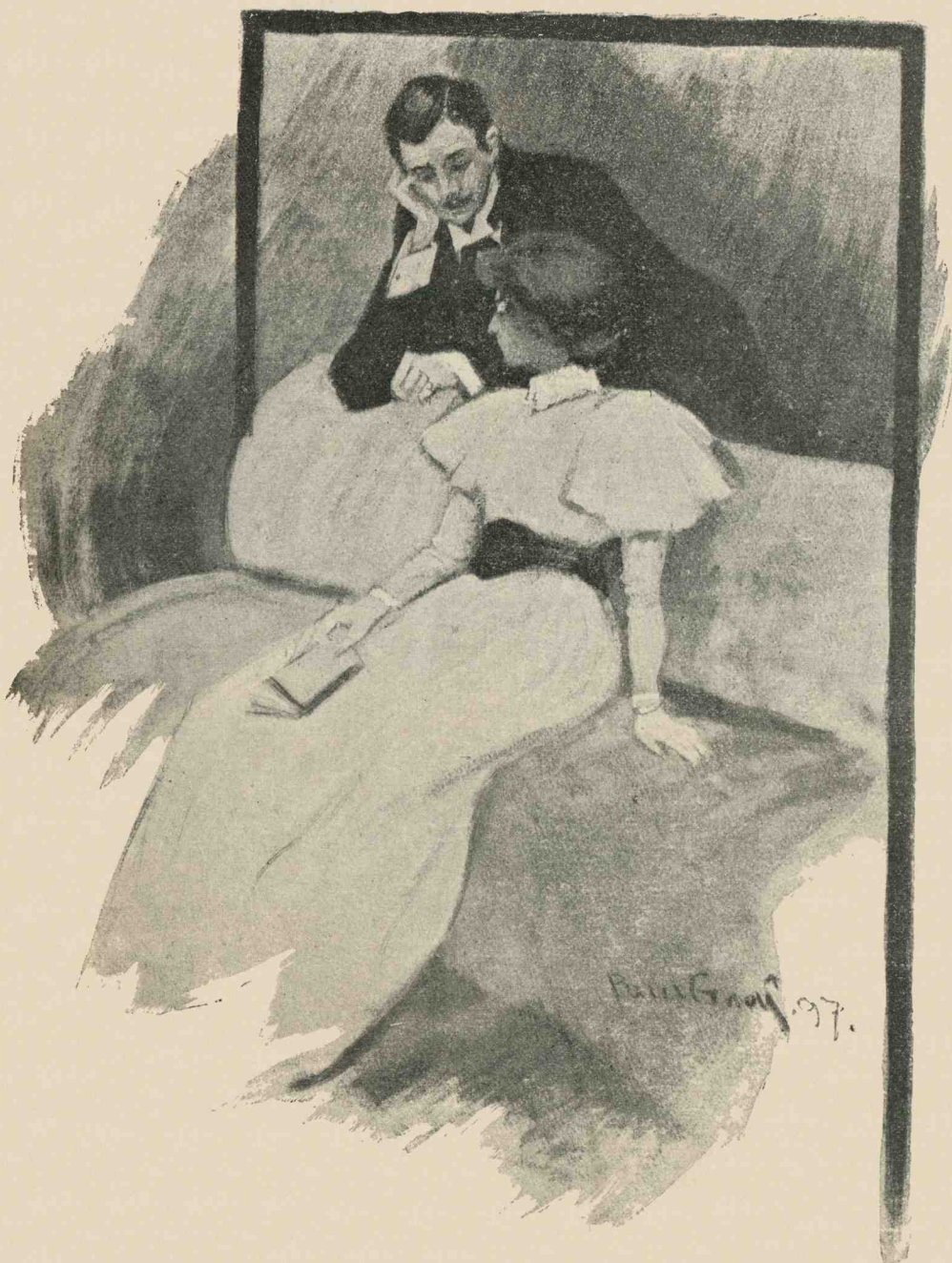
2. BECKSTRÖM (vänder sig om): Det är kallt på morgonkulan. En sup skulle allt smaka i kylan, eller hur?

KOLINGEN och BOBBAN (gladt öfverraskade): Hm, herrn förstår väl att vi inte mente nåt med det där vi sa nyss



3. BÄCKSTRÖM: Ja, det gjorde inte jag heller!

(Af.)

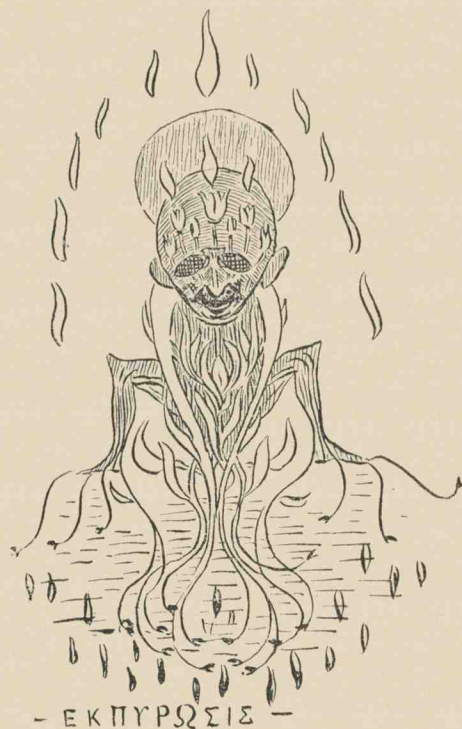


HAN: Tycker ni verkligen så mycket om plättar, fröken Julia?

HON. Ja, mycket!

HAN (glad): Då komplätterar vi ju hvarandra utmärkt!

Teckning af Paul Graf.



Teckning af Erik Ingeström.

Så sjunger Vasichta:

Jag fördes bort i natten
ej med, ej mot min håg —
Tungt släpande, svartbruna vatten
från fjärran glida jag såg.
Och kring sjöarnas hålor mot skogar af rost
stego fälten i vågor af dödsgrå frost.

Himlen är det tomma,
släckt hvar himlakropp.
Men i höjden blomma
tysta, knopp vid knopp,
mina tankar fromma.

Och i djupens djup tränga hvita
plantors rötter röda.
Slingrande de slita,
sugande de bita
sönder Kaos massor döda
att på nytt af lif de blöda.

Lyss!

Röda droppar falla
klingande i kalla
mörkers vida skål.

Se!

Alla knoppar brista —
ur hvar kalk en gnista
tänder världars bål.

Erik Ingeström.



Pierrot, moralisten.

En liten saga af Georg Nordensvan.

Pierrot satt ensam och följaktligen melankolisk och såg ner i källan. Och från källan tittade en lika melankolisk Pierrot upp till honom, där han satt med hakan stödd mot händerna. På hans rygg hängde lutan ostämd, ty det var intet nöje att sjunga, när ingen hörde på och ingen applåderade.

Solen lyste och där spirade små vårblommor upp ur gräset, men Pierrot hade ingen att dela vårglädjen med, och därför lyste ej solen och doftade blommorna ej för honom.

Bäst han satt där och tittade ner på sig själf och tänkte, att detta dock ej var rätta sättet att använda sin ungdom, så nickade någon till honom nerifrån källan, ett par ögon, fulla af käckhet och lustighet, skrattade där nere och en liten hand vinkade honom ner till sig, och till slut lyfte den lilla handen hatten af hans hufvud och hälsade med den sirligt och belevadt på de lustiga ögonen där nere.

Då vände Pierrot sig om och blef stående på sina knän. Ty framför sig såg han en ung dam, som var rent af förtjusande söt, och hon neg som en liten skol flicka men såg på samma gång så förkrossande öfverlägsen och *ladylike* ut, som om det aldrig i världen kunnat falla denna dam in att blinka och vinka åt någon Pierrot i en källas spegel.

Han hade bestämdt drömt. Kanske drömde han ännu. Men i så fall hade han intet emot att fortsätta en så behaglig dröm.

Han sade den unga damen, att det var vackert väder och frågade om hon var ute och promenerade, och därpå kastade han sig framstupa och kysste hennes små fötter och sade, att hon var för innerligt nätt och rar och att han aldrig älskat någon förr än nu.

Hon behagade nådigast skratta ett klingande skratt och sade, att han var komisk, och då förklarade han, att det gjorde ingenting, om hon bara ville hålla af honom en smula.

Hon var Pierrette.

Han följde henne artigt och vördnadsfullt till hennes dörr och fick kyssa hennes hand till afsked. Sedan spatserade han länge utanför hennes lilla bo, såg på månen, som infann sig för att dela hans ensamhet och som tåligt hörde på hvad han hade att berätta, stämde sin luta och knäppte längtande, bönfallande toner på dess strängar och var på en gång melankolisk och lycklig. Och innan han kunde besluta sig för att gå hem till sitt, kom han ännu en gång tillbaka till hennes bostad, såg länge på hennes fönsters fördragna gardiner och lade bleka, blyga vårblommor i hennes galoscher, som stodo så näpna utanför hennes stängda dörr.

När hon gick ut på morgonpromenad, kom han händelsevis i hennes väg, och när hon gick ut i aftonstunden, träffade hon honom lika händelsevis. De satte sig vid källan, och han såg så kärleksfullt och undergifvet och längtande och bedjande upp till henne, så att hon ej kunde annat än tycka synd om den stackars gossen och finna honom snäll och acceptabel. Och han tog mod till sig och sade henne, att hon var det mest underbara väsen, hans ögon skådat, och att han icke ämnade lefva en dag, om hon inte ville hålla af honom aldrig så litet.

Detta roade henne, och hon strök honom så lätt, så lätt med sin sammetshand öfver kinden. Och han höll fast den lilla sammetstassen och åt halft upp den med sina kyssar.

Pierrette var skär och fin och nätt och full af ungdom och lefnadslust och löften. Pierrette var söt som konfekt och mjuk som en liten kanin och hvit som nyfallen snö. Pierrettes hår var lent som det mjukaste silke, men ingen kunde säga hvilken färg det hade. Hon hade kinder som mogna persikor och den lustigaste lilla näsa, som någon skönhet burit på sig sedan världens första skönhet skapades i Edens lustgård. Hon hade de rödaste, skälfvande, kysslystna läppar och ögon så blå som en vårhimmel — men den, som såg in i denna vårhimmel, han kunde bränna sig på elden, som sjöd djupt där inne.

Det var just hvad Pierrot gjorde. Och därför var den stackars gossen så lycklig, som ingen Pierrot före honom.

Pierrette hade också ett hjärta, ett litet varmt och blodfullt hjärta, och Pierrot fann — först med undran och sedan med jublande fröjd — att det verkligen klappade för honom, uteslutande för honom.

Pierrette hade sålunda god smak.

Och ej nog därmed — hon hade också hufvud och hon hade intelligens.

Hon var olik alla andra. Hon vågade vara helt och hållet sig själf. Hon rättade ej sitt lif efter modejournalen och efter »det passar sig inte».

Men inför världen visade hon sig utan minsta ansträngning så otadligt korrekt, att Pierrot kunde dö af invärtes löje, då han såg hur käckt hon spelade komedi med de nyfikna människorna. Hon befanns monstervärdt väluppfostrad och sedig — äfven skarp-synta damer af mogen ålder funno henne *för* söt. Och mot skapelsens herrar var hon alldeles lagom älskvärd och lagom »håll sig på afstånd» för att Pierrot skulle kunna känna sig stolt öfver hennes intelligens och med själfkänsla veta sig vara värd att afundas.

Hon förstod honom så väl. Hon förstod hvad han menade, innan han ens utsagt ordet. Och då han föreslog henne en sommartur till Cythère, så gick hon utan tvekan in på förslaget.

Af brist på sällskap hade Pierrot aldrig förut gästade denna beryktade ö, som ligger ett stycke utanför hvardagsvärldens gränser. Nu lefde han där en gyllene sommar, och han fann lifvet värdt alla vackra ord, som blifvit sjungna till dess lof.

Ty Pierrette var med honom, och skålmska amoriner drefvo där sin lek, och näktergalen höll ej upp att sjunga så lång som den ljumma, rusande natten var. Och Pierrette gaf honom med ödslande fulla händer af sitt hjärtas skatter. Pierrot fäste svällande röda rosor vid hennes barm, då hon om morgonen lade sina runda, svala armar om hans hals, och då han vid aftontid strängade sin luta i månljuset, så satt hon bredvid honom och stödde sitt mjuklockiga lilla hufvud mot hans skuldra. Och ingen annan än han visste, hur svarta hennes vårbåla ögon kunde bli och hur varm hennes armars snö.

Pierrot förtrode henne utan minsta tvekan hvad han tänkte om henne. Han sade att hon var kvinnan, sådan kvinnan borde vara. Hon skapade en värld af lycka för den hon älskade — och människorna gingo utanför deras värld och anade ej hvad där inne fans. Hon förstod som ingen annan att dölja, hvad hon ville hålla hemligt. Hon var härlig! Hon vågade lefva, fänga hela lifvet i ögonblicket, ge sig hän i en känsla och uppgå helt i den. Var ej detta storartadt?

Pierrette nickade och smålog, då hon hörde hans lofsånger. Och hon gillade hans uppfattning. Det var alldeles i sin ordning, att han fann henne vara kvinnan i dess fullkomlighet.

Pierrot kände djupt, hur präktigt det var, att just *han* och ingen annan väckt hennes slumrande, drömmande, längtande själ till lif och medvetande, att *han* varit orsak till denna praktfulla utveckling af hennes allra bästa egenskaper. Var icke det stort? Och var hon inte gudomlig allra minst?

Tyvärr hade denna sommar på Cythère samma egenskap som andra gyllene somrar: den, att ha allt för brådt, att gå förbi med sjumilaskor, medan ensamhetens stunder däremot kråla fram med snigelns säflichkeit.

Det blef kyliga kvällar. Pierrot fick snufva af det fuktiga gräset, där han suttit och blifvit våt om sina sommarbyxor. Det blef tid att packa in och att flytta ifrån kärlekens ö.

Den tid af Pierrots lif, som nu följde, blef så ledsam, att jag vill tala om den i så få ord som möjligt är.

Det var nämligen så, att den värld, dit de nu flyttade in, utöfvade ett högst beklagligt inflytande på lilla Pierrette. Det var en konstgjord värld, som Pierrot fann odräglig, men där Pierrette tycktes trivas bra. Där växte rosorna på stälträd och damerna gingo retsamt pyntade i elektrisk belysning. Där blänkte guld och blixtrade stjärnor i bodar, som kunde förvirra den mest sant kvinnliga hjärna. Där sjöng ingen näktergal, men ungherrar och gamla herrar sjöngo Pierrettes lof och tälade om att lära henne känna värdet af de skatter, hon bar med sig hvar hon än gick och stod.

Dyligt var ej i Pierrots smak. Ständigt och jämt fann han Pierrette omringad af uppvaktande. Det retade honom. Han blef svartsjuk, och han beslöt att tala allvar med henne.

Han tog på sig sin mest vördnadsbjudande allvarsmin och började tala.

Jo, hon bar sig vackert åt! Hon lyssnade till hvad alla dessa snobbar pladdrade, hon komprometterade sig. Hon var inte håller uppriktig, hon spelade dubbelt spel, man visste inte hvad man skulle tro om henne. Allt det där vållade Pierrot djup sorg, det ville han tala om.

Han drog sin panna i tio rynkor och såg djupt lidande ut. Men ingenting invercade numera på den af världens gift anstuckna Pierrette.

»Stackars gossen min!» sade hon och ville klappa honom på kinden med sin sammetshand. Men han vände nacken till.

»Är gossen ledsen?» frågade hon då med sin mjukaste röst. »Är han dum? Jag minns en ung kavaljer, som alls inte tyckte illa om, när jag lyssnade till hvad *han* pladdrade. Känner du händelsevis den unge mannen? Och som var så hjärtans nöjd med mig, därför att jag var så läraaktig och därför att jag tänkte mig för just lagom. Det sade han många gånger, den unge gentlemanen. Och samma unge herre — som du kanske känner, om

du tänker efter — han var öfver öronen förtjust just öfver hvad du kallar mitt 'dubbelspel', öfver att jag förstod att dölja hvad som inte rörde andra än mig, hvarken de nyfikna eller de skvaller-sjuka. Både herrar med erfarenhet och damer med skarpsinne kunde hon draga vid näsan, den lilla Pierrette, och kavaljeren i fråga var förtjust äfven åt det och applåderade och fann det så näpet allt hvad hon gjorde.»

Pierrot var en man med hufvud och ej ett instinktväsen, som kvinnan är. Han måste i tysthet erkänna, att hon inte var så dum och att hon på sätt och vis hade rätt, att *det* hos lilla Pierrette, som nu förargade honom, det var just det samma som förr väckt hans förtjusning och beundran.

Hon var i själfva verket densamma som hon varit. Hon var sig själf, hon lefde hvarken efter modejournalen eller efter »det passar sig inte». Hon spelade oförskräckt komedi för både herrar och tanter. Hon lefde i nuet, utan frågor om det förgångna och utan löften om det tillkommande. Allt det där var förtjusande käckt och härligt, när det var Pierrot, som fångade upp hennes hjärtas skatter och hade gemensamt med henne sin värld, dit ingen fick se in.

Men nu var han svartsjuk och nu hade han fått en ny syn på tingen. Nu misstänkte han, att hennes hjärtas skatter räckte till för flera än för honom och att hon slösade sin förmåga att sprida lycka på mindre värdiga föremål än på vännen Pierrot. Nu inbillade han sig, att hon bestod sig med mera än *en* liten värld, dit ingen fick titta in — inte ens Pierrot själf — och att hon spelade komedi för honom med denna samma käckhet och säkerhet, som han fann så ogement lustig och så applådvärd, när det var andra, hennes komedispel gick ut öfver.

Dessa tankar eggade hans manliga vrede, och han sammanfattade sin vilja i ett med kraft utslungadt:

»Jag ämnar inte tåla det här.»

Då smålog den lilla gudomliga Pierrette och frågade med sant kvinnlig undergifvenhet:

»Hvad är det, du inte ämnar tåla?»

»Jag ämnar inte tåla någonting», förklarade Pierrot myndigt.



Men hans härskareton hade den gången ingen annan verkan än att lilla Pierrette skrattade sitt klingande skratt, kallade honom »tokstolle» utan minsta vördnad och till råga på allt gaf skapelsens herre en lekfull liten mjuk örfil med sin lilla starka sammets-tass. Och då Pierrot förblef omottaglig för dylika argument, så kysste hon på fingret åt honom och räckte lång näsa bakom hans rygg och så trippade hon sin väg på lätt fot och dörren slog igen efter henne.

Men Pierrot blef sittande med hakan stödd mot händerna. Ensam var han och melankolisk blef han. Rundkindad och frodig hade han kommit från Cythère. Nu var han mager, långnäst och sur, och nu fann han lifvet värdt alla fula ord, som blifvit sagda till dess skam.

Aldrig mer ville han återse Pierrette. Det var afgjort — aldrig, aldrig! Han hade på ett sorgligt sätt misstagit sig på henne. Det han prisat och beundrat hos henne, det var i själfva verket fula lyten i hennes karaktär, han insåg det nu.

Lyckligtvis har människan fått tankeförmågan till en tröst i lifvets motgångar. Hur Pierrot vände och vred på synpunkter och slutsatser, så blef slutsumman den, att han varit värd en bättre lott; han var nämligen ej blott en bedragen man utan också en i hög grad aktningvärd man. Hade det kanske ej varit *han*, som för henne talat känslans, trohetens, kärlekens sak? Kunde han efter denna erfarenhet förbli blind för den sanning, att kvinnan står djupt *under* mannen i ideelt afseende och att hon öfverträffar honom endast i list och hjärtats falskhet?

Denna upptäckt återgaf vår vän Pierrot den jämnvikt, han förlorat. Med den slog han sig till ro.

Samhället vann i honom en stadgad medborgare med sansade åsikter och fast grundad moral. Om *nu* någon af dessa falska varelser, dit Pierrette var att räkna, skulle uppträda i hans väg och söka locka honom att hyra sommarnöje på Cythère, *då*...

Ja, då tror jag nog att han skulle packa sin kappsäck och våga försöket ännu en gång. Ty ingen regel finns, som ej har något undantag, och Pierrot, moralisten, är ännu ej för gammal för att lära af lifvet..

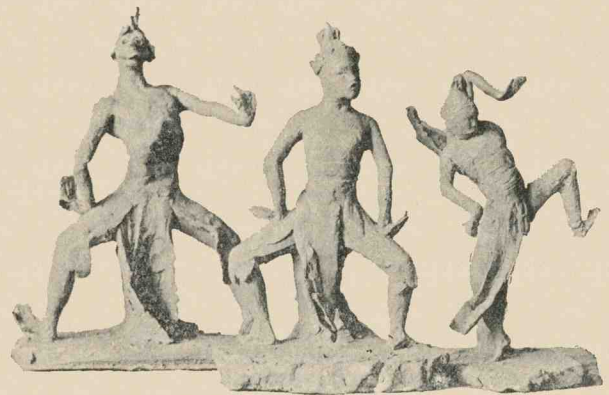


Teckning af Jarsberg.

Riksdagsman Olle i Brölösa berättar: »Då sa den ryske kongen te våran kong: Ja vell ha krig me däk sa'n. Då sa våran kong: Hur stor krissmakt har du sa'n. Då sa den ryske kongen: Räkna e skäppa linfrö sa'n, så hjärtat i mäk får du vetat sa'n. Men ser I gubbar, då ble våran kong alldes trintinnerligt förbannadt jävli å sa: Ta ett starkpepparkorn sa'n å togga på't sa'n, så jädrar anturingen får du känna hva vi örkar sa'n.

Javanesiska dansare och danserskor.

Karrikatyrstatyetter för Strix af Christian Eriksson.



Trettonde man till bords.

Herr Redaktör!

Stolen med det fruktade numret tretton är nu ledig vid de adertons bord, och i denna tid af mystik är det högst tvifvelaktigt, om någon kan öfvertalas att där taga säte. Både Gringoire och En aktad lärare och flera andra af vårt allenastående framstegspartis andliga koryféer lära ha undanbedt sig pr telefon. Gellerstedt vore däremot en bra kandidat. Hans värser utmärka sig nämligen för sin korthet — och det anser jag vara höjden af poetisk förtjänst. Melin skrifver för långt, Fallström har för långa mustascher och öfverhofjägmästaren Ankarcrona är kanske, trots allt, ej nog demokratisk. En lätt och ofarligt demokratisk ton verkar lugnande. Gumælius är ännu för omogen och Birger Mörner vet man ej rätt hvar man har. Häromdagen lär han ha varit i Norrköping. Geijerstam har ännu för mycket hår kvar rundt hufvudet. Tigerschiöld och Sven Palme ha inte tid och Tammelin vill inte. Heidenstam kunde hitta på att säga något midt i själfva inträdestalet. Detsamma gäller om Hjärne, Jörgen och Klinkowströmmarne. Tor Hedberg är för eftertänksam, Gustaf Gullberg använder ogärna bunden form, och Fru Hildegard Thorell är hufvudsakligast målarinna. Dessutom är hon fruntimmer. Levertin är för lärd, Fröding för obekant med Stockholm. Uddgren, Bååth, Ring och Strindberg äro för gröna, och Maupassant är död. Dessutom var han aldrig svensk. Branting är för reaktionär. Man kan också säga, att han är för radikal. De två talesätten äro ju, som bekant, två olika etiketter på ett och samma vin.

Nej, herr Redaktör! Får jag säga min mening, och är er tidning *verkligen* kulturell, så betänk, att akademien nu i många år bara invalt vitterlekare och att ett länge känt behof skulle tillfredsställas, om man nu vände sig till af-färsvärlden. Förorda kassör Brissmann, herr Redaktör. Uppställ hans kandidatur! Han är oöfverträffad i vira. Han är liberalt konservativ och sansadt liberal — eller hur man nu skall säga. Jovial och vänlig är han mot hela världen och talar lika instämmande i ett fritänkareförbund som på ett kyrkomöte. Han har aldrig sagt ett ondt ord; men det kan han komma att göra nu, om han inte blir vald, för han fruktar inte talet tretton utan vill ha fåtöljen till hvart pris. Glöm inte kassör Brissman! Alla redliga

fosterlandsvänner önska hans inval. Tillåt mig att ödmjukeligen här vidfästa hans fotografi. Jag har tyckt mig märka, att moderna tidningar, för att citera en af herr Redaktör Keys teaterpjäser, villigt uppmuntra konsten genom sköna träsnitt.

G. N—dt.



— Å fa-han, inte vi-hickste ja -- att ja redan — hupp — hade gått å la-hagt mig — hupp — — —

Strömkarlen.

Tre musikaliska sonetter.

1.



Strömkarlen spelar. I den gröna salen
sin harpa slår den gamle sorgsne drotten.
Mot stjärnorna går längtande gavotten,
i natten klingar klara madrigalen.

Stum sitter uti lunden näktergalen,
och stum på stranden sitter jungfru Lotten.
Den lockar henne ned till havets botten,
den svärmodstunga, ljufva pastoralen.

I rymden glänser silffrig vintergata.
Strömkarlen spelar mildt och molto largo,
men varmt ändock, cantabile con brío.

Han spelar drömmande sin serenata,
som lägger blidt på Lottens själ embargo.
O lyssna — det är ass moll, opus 9!

2.

Strömkarlen spelar. Blek är nattens måne.
Hör, tonerna de sväfvra fram legato
på vingar, hvilka fladdra agitato.
Från Lappland sväfvra de och ned till Skåne!

Strömkarlen spelar vildt, con passione.
Som droppar stänka tonerna staccato
och trilla såsom pärlor pizzicato
con eleganza e con abbandone!



De stiga hvirflande, poco a poco,
de samla sig och dansa en mazurka,
vildt såsom vilda hästar hvilka durka.

I månens sken de tumla con fuoco,
Strömkarlens fingrar klinka flinkt vivace
och jungfru Lotten nyser, ha=ha=hat=tje!

3.

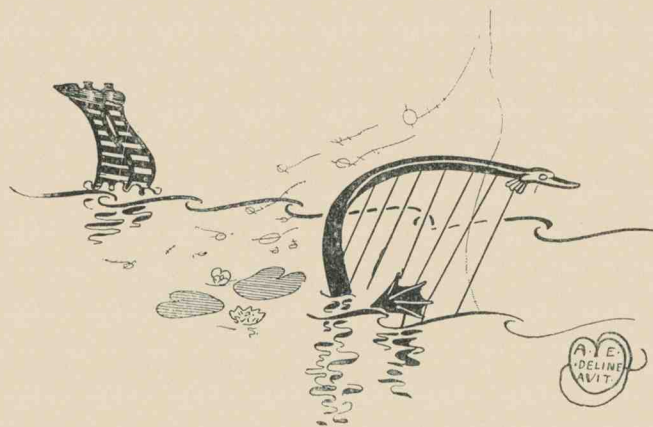
Strömkarlen slår sin harpa grandioso!
Ett scherzo spelar han accelerando
con tutta forza, la la la, glissando
presto prestissimo affettuoso!

Men handen tröttnar, tonerna maestoso
nedsjunka sotto voce rallentando.
Hans fingrar smeka harpan ritardando
ad libitum pesante amoroso . .

Och natten flyr för dagens strålar hårda.
Strömkarlen spelar dämpadt una corda
il basso sostenuto diminuendo ...

Och lilla Lotten hviskar, ömt adagio:
Karl Ström! ... Och ned hon dyker — la la la, tjo!
Strömkarlen spelar ... P P P ... morendo

Erif Lund.



Galateas lever.

När Galatea väckes
vid toner af tritoner,
draperar hon sitt täckes
blågröna sidentyg
till näpnaste festoner.

Hon bär på rosenfingrar
sin slända, som med spända
ljusblåa vingar slingrar
sig framåt nästan blyg,
fast silfverslöjor blända.

Du delas slöjors strömmar.
Hon sväfvat ur de väfvar,
som skydda hennes drömmar —
"Du, slända, flyg — flyg!"
Neptun af kärlek bäfvar.

NIKI AS BERCIUS.



Branden i Uggleboet

eller

Ett anständigt Småköpingsnöje.

Om ni visste huru sorgsna vi se ut här nere i Småköping. Det är verkligen riktigt rörande. Spörjen I oss hvarför, skola vi gråtande falla ner och gömma våra anleten framför den urna, som gömmer minnet efter vår sista möjlighet till ett anständigt nöje. »Vår brandkår! O, vår gamla lösa brandkår! Ingenting var som den!» Våra själar sönderslitas mellan förtviflan och hopp. »Skall någonsin Artilleriet blifva lika roligt? O, måtte det komma snart!» Vi behöfva något rafflande. Vi finna ingen svalka af att stirra in i hvarandras oändliga djup, där glädjen sitter innerst som en förtorkad mumie. Våra skratt skallra fram som en hop fulla benrangel i slagsmål på hal is. Det enda som för en stund kan döfva vår bittra smärta är minnets sällsamma doft, då vi glänta på vår grafurnas lock.

Jag önskar att ni hade sett vår gamla brandkår, och huru den skötte sig i elden. Den trotsade den visst inte, åtminstone inte på långt när så mycket som den trotsar all beskrifning. Den undvek elden i det längsta. Den försökte att släcka den genom att låtsa att den inte fanns till. Försökte att reta gallfeber och vansinne på den genom att rikta strålarna åt ett annat håll och på så vis få den att dö af ilska, hvilket dock sällan lyckades. Jag önskade alltid, då jag såg dem, att jag hade haft ett högt brandförsäkradt och brinnande hus att släppa i händerna på dem. Den lycklige, som har sett dem en gång, glömmet dem aldrig. Det låter som en saga.

Det var en gång, och det var inte länge se'n alls, då den »Röde hanen lyckats slå ner sina bopålar» i Uggleboet (uttryck uttryckt ur Smkp.-Pstn).

Den gången var det så kallt, att det verkligen behöfdes en riktig brasa. Hvad vi sågo vakna och trefliga ut då, fast det var tidigt på morron, man kunde rakt inte känna igen oss.

Och när brandchefen bad »gula ettan» dra' ända till vindbron för att mota elden där, skeno våra anleten som om hela gamla staden redan stod i ljusan låga, och våra ögon gnistrade, så att sprutorna ansågo det nödvändigt att kasta sina strålar på oss. Efter detta sedvanliga dop hörde jag en Ugglebo och f. d. Stock- och Långholmare som stod mig nära (hm!) läsa en bön, som säkerligen i hemlighet gick från allas våra hjärtan. Han talade och sade:

»Om lådan ville brinna ner snart, så man finge stiga fram och grilliera sin negligerade lekamen.»

Ja, det var så rysligt kallt, att till och med jag, trots min tjocka vinterrock kände mig naken. Efter ännu en dusch stod jag inte ut längre utan gick hem och kastade in en »röd kyckling» i min kakelugn, där han trufdes bra, så länge jag satt framför och lekte med honom, och det gjorde jag ända tills han dog och jag somnade.

Resten fick jag veta genom platstidningarna. Se här några urklipp; men läs dem med hopknäppta händer. Det är en allvarsam och sorglig humor det här. Den lägger sig som ljuft mörker öfver ens egna skröpligheter. Det är en svart humor.

Häpnadsväckande!

Brandkåren tror sig ha lyckats släcka en eldsvåda! Visserligen voro slangarna utlagda enligt något slags flätsystem, hvars fördelar vi kanske ej till fullo förstå att uppskatta. — Det låter väl knappast troligt såsom en teosof bland våra vänner försökt förklara saken, att detta skulle verka hypnotiskt på elden, som skulle mista en del af sin själf tillit, då den ej vet, från hvilken spruta vattnet kommer.

Därmed må vara huru som helst.

En rent yttre orsak tro vi oss dock känna, den, som kanske mest bidrog till den olyckliga släckningen (hvarför vi säga *olyckliga* skall snart stå klart för alla, som ha själsstyrka nog att genömläsa nedanstående rysliga olyckshändelser). Det var nämligen två mindre lymlar, som togo sig det ofoget före att skaffa en assuransspruta och därmed från en vindsglugg midt emot bespruta huset. Sådant bör straffas strängt, emedan det kan skada vår

brandkårs anseende. Åtminstone bör brandchefen gifva sin tillåtelse, innan något sådant får existera. Det hjälper inte med att såsom här var fallet en af pojkarna erbjöd sig att tända på igen fram på aftonen, då han fick veta hur illa han ställt till. Eftersläckningen fortsattes på Stadshuset.

Hittills kända olycksfall.

En liten fin fröken och en e. o. hofrättsnotarie, som alltid varit ett par af stadens fagraste prydnader och allas vår stolthet, förlorade allt hvad de ägde, nämligen sina utseenden. De förfroso tyvärr sina näsor så illa, att de hädanefter komma att gå omkring såsom skamfläckar för vår goda stad och dess vackra omgifningar.

En liten flicka, som lekt med en slang, får troligtvis låta amputera båda händerna, om det blir kallbrand i dem, hvilket ligger nära till hands. Vi ha då aldrig kunnat tänka oss en kallare brand.

En omsorgsfull husmoder drunknade i ett räddadt mjölkfat (händelsen försiggår midt på teckn.).

Samma moder öfverfölls af en äldre herre, hvarvid ett barn, som hon skulle rädda, fick sitta emellan och klämdes rätt svårt, dock utan att något men för lifstiden befaras, blott att hufvudskålen omformades från dåli-kosiphal till bra-kosiphal, hvilket ju var glädjande, bara det håller sig.

Vid samma tillfälle, d. v. s. då Anderson tappade slangen, halkade en snickare omkull och bröt af de två främre benen på en säng, samt sina egna lärbän. Han blef strax uppburen till en af sina kamrater några hus därifrån. Han har alltid varit mycket uppburen bland sina kamrater.

En byrå, som var brandförsäkrad och enligt ägarinnans påstående borde bäras in igen, räddades af en försäkringsagent, som märkt bofstreck. Men den ene sonen till den gamla änkan blef lågornas rof. Hvarför? Skulle möjligtvis den tafla, målad af Rich. B—gh, utslungad på detta numera ej ovanliga sätt af vårt beryktade

räddningsmanskap, som ynglingen fått i hufvudet, kunnat åstadkomma någon som helst inverkan? Taflan var utan ram och af obetydlig tyngd, så vida ej det konstnärliga värdet väger något. I så fall stå vi inför ett faktum, där konsten visat sig absolut skadlig på en ung, utvecklad hjärna.

En sotarpojke, som skulle hugga hål på taket, tillyxade en strålförare, som händelsevis gick under, rätt betänkligt (det var då, Anderson fick hans stråle i ansiktet och släppte sin slang).

Samme ovanligt klyftige yngling var ännu en gång framme och störtade ner med det brinnande taket. Sedan har han inte synt, fast han rönt en liflig efterfrågan. Naturligtvis innebränd.

En liten tioåring fick ryggraden knäckt, då han emottog sin i vaggan liggande yngste broder, som nedvräktes från andra våningen.

Ett förälskadt par, som i smyg höllo hvarandra i hand, fröso ihop, hvarför förlofningen ej längre kan undvikas.

Någon dag senare:

Sjukligheten i staden.

Siffrorna hafva efter den sista branden stigit enormt. Redan under branden hörde vi de båda ångsprutorna hosta rätt duktigt. Hela »gula ettan» är sängliggande i diverse febrar och soter. En pojke, som räddats, dog tre timmar senare i sin lunginflammation. Hans bästa vän, en liten kattunge, följde honom redan under släckningsarbetet till grafven. (Dödsarbetet synes på teckn.)

Pelle Malmberg.



I sockenstugan.



— Du har allt en jädrans lång väg te körka, du Lurbo Jonte!

— Ja, då kan nog töcks så, men vure han körtare, så sulle han inte räckta fram.

Teckning af Theodor Heurlin.



Kesa lagomt du, du blir la spaker når du bler gefter.

Teckning af A. Forsberg.

En Visa.

HADE JAG TUSEN RIKSDALER
— HEJ, PUKOR OCH CYMBALER! —
DÅ SKULLE JAG KÖPA MIG EN CHÄS,
EN BEKVÄM OCH FÖRGYLDER PJÄS,
OCH FARA TILL NACKA, NACKANÄS!
DÄR SKULLE JAG BYGGA MIG EN STUGA
UTI DET GRÖNA GRÄS —
KRING DEN SKULLE TALLAR SIG BUGA
OCH SÄGA: KOM HIT, KOM, KOM!
OCH BIN SKULLE HONUNG SUGA
UR RÖDASTE BLOMSTER RUNDT OM!

OCH HADE JAG TUSEN RIKSDALER TILL,
DÅ SKULLE JAG HYRA EN SPELMAN OCH EN PRÄST
OCH STÄLLA TILL EN FÄST
OCH SÄGA TILL MIN KÄRA SÅ HÄR
UNGEFÄR:
NU GIFTER VI OSS, OM DU VILL!
SEN SKULLE VI SELA VÅR EGEN HÄST
OCH FARA I VÅR CHÄS
TILL NACKA, NACKANÄS
OCH TÄNDA EN BRASA I VÅR STUGA —
OCH DÅ SKULLE TALLARNA BUGA
OCH SÄGA SÅ HÄR:
DEN TOKEN, SÅ GLAD HAN ÄR!

JAG HAR INTE TUSEN RIKSDALER,
MEN, PUKOR OCH CYMBALER,
JAG ÄR GLAD ÄNDÅ,
TY JAG KAN VÄL FÅ!

KARL ERIK FORSSLUND.

Bref från unge Pirre till hans äldre bror Karl.

Lofns den 5:te December 1894

Gamla gilsst!

Jag mår bra. Hur mår Du? Är det kallt i So-
scholm? Här är kallt. Det är seldigt tult att det
smart blir. Så, så Man får äka på skidorna.
Jag får kela dig, drän Beldern, och herr Holmberg
i bon. De mår bra. Hur mår Du? Järlös kan
Jalva i Krelas. Halven mår hyvnt, jag har fått en ny
hand, och heter Murve. Jag får det Murve från Blom-
kens. Det var mycket skuggigt. Har du inte fått nä-
stans än? Jag är när Dig, men Yuleleppsläsa, som Du
får gifra mig, hur mycket Du vill här i den.
Nimro 1. Ett Salings Gelför Nimro 2. En Lasso
Län som Sektas Gule hade Nimro 3. Ett Trim-
dretes Alburn (stort) Nimro 4. Nära Yuleleums Mynt,
då gör delamma hur många ditt blir Nimro 5. Ett pa-
r såna ätt der Flaminer som Bralkarn i Gamla
Stokholm bruka fram ur Brorbror Yohans Kall, som
ska vara levande bgriper Du? Nimro 6. Som
Saverer på resa eller när annan bok som i Lussi
och i d: Nimro 7. En Län där liten Södra Sverige
med Luber som fanns på utskilningen i ett Glas-
köp om det fanns väl såna till salu? Nimro 8
när annan mastig, Lute som Du tycker passad
mej som man kan ha skoj med. Jag har Sjö-
a Yuleleppsläsa till de andra. Skickand och
så så vi ska komma överens. Glömm inte, Sö-
erkes Alburne, kaminerna ut jag också, järns ka-
Hälsst tror ja ändå, jag vill ha Lasso eller Ballong-
gelföre. Det är tilligt att det snart är julefton val-
Kömen hem då: tycker Du om svartbopp vi fack dit
tjå till to midlan. Tjänis på de de grubb, i So-
dra Sverige som roa. Spickavigt att de skrif Länd-
till den känd bror och Lövade gilsst!

Pirre,

Som Saverer kan du gärna ge mig kva? Jag
tror att du får en pöls af Raggat, men du får
jå inte tala om en djöss.

En gyckel-pufferlig Historia.

Tå Jesuiten Peter Johannes Drachovius/uthi H:Erans år 1626/hade fullbordat Reformationen uthi Böhmen/ hende thet sigh/at i these engder bleff et öfverflöde eller rikedom upå Orar och andor Jänao. Då war ther een Kijskier-Stööt/uthi Byen Perenslein/ han hade een Son i thes flene ålder/höfvis och iudachtig/och Fadrens Gana-Steen. Men thet unga Barnet wille intet eta Ost. Theß Moder pröffuade Locker och Pocker/nu i wredhe/nu allenast leek-wijs/ men Gåsen framherdade uthi sine Dnöske. Andteligen fann Fadren gånt at slachta een Öre/ han lött hempta een Slachtare/ then han wäl trachterade med Wijn och Öhl aff bästa slaget/och förtalde theßlijes om Barnets merckeliga Dnöske. Då sade slachtaren/theß namn war Melcher: Up/och giffuer migh een Kr/och hemter Gåsen/och tagher honom medh upå Slachtet. Therupå sadhe han til Barnets Moder: Giffuer migh een Ost-bijt. Strart hemtade Modren een Ost-bijt ifrån Kiellaren. Therupå gingo the maffigen til Slachtet/ther Ören/stackar/framledoes. Då böd Slachtaren Ören Ost-bijten/sayandes: Wil tu eta Ost/tin Jane? Men Ören låpades therom intet, hwarupå Slachtaren dref till Ören/så/at han fölt döder ned. Thermech geff han til Gåse-barnet/hellade höffueligit och sadhe: Wil then unga Herren eta Ost? Och strart at Gåsen Ost-bijten. Men Slachtaren seck een Daler och et Paar caleçonner aff Barnets Fader.





Limpätningens följder i vårt land

ha i ingen mån hämmats genom röntgenstrålarnas användning i privata hushåll. Det enda verkliga

BOTEMEDEL

mot alla sjukdomar erhålles nästan kostnadsfritt genom att prenumerera på

VÄRLDENS ENDA SKÄMTTIDNING.

Vet du hvad det är för en, gamle hypokondrist? Ditt svar härpå blir att leende ila till din närmaste postanstalt för att hos den välvillige

POSTMÄSTAREN

prenumerera på Sveriges ädelsten, kronan på det hela, nämligen

STRIX.

Hvad denna tidning uträttat, oaktadt sin ungdom, ligger redan som ett oomtvistligt faktum i öppen dag. Hur mycket gladare har icke mänskligheten blifvit, sedan vi fingo hand om dess ledning! På gatorna ser du diskuterande och skrattande, ja dansande grupper. Människorna nicka vänligt åt hvarandra samt bjuda på snus inbördes. Allt detta är vårt verk. Den trefne landtbrukaren i sitt

HALMTÄCKTA

tjäll, den framstående och begåfvade samt förmögne excellensen i sin marmorbehängda

VESTIBUL,

skalden och tänkaren, alla hålla sig för

MAGEN

i våldsamma, men välgörande skrattparoxysmer.

Strix skall motsvara det obegränsade förtroende den kaukasiska racen visat henne. Vi skola bjuda på godt lynne, verkligt goda teckningar och en kolossalt kvick text, ty de bästa inom vår litterära och konstnärliga värld bistå oss. Det kan ej ens bli tal om konkurrens. Strix tillhör intet politiskt

PARTI

och är därför opartisk. Strix fiskar ej i grumligt vatten, ty det är klart att hvar och en prenumererar. Strix representerar intelligensen och humorn, det godlynta skämtet, bland de kaukasiska tidningarna. Strix medarbetare äro ej bladnegrer, utan stå på höjden af sin tids finaste Q. Hvar och en kan öfvertyga sig där-om genom ett besök på vår byrå, men bör kunna sitt konversationslexikon från perm till perm.

Under år

1898

kommer Strix att bjuda på de mest olikartade samt plötsliga öfverraskningar. Dagens frågor (äfvén Riksdagens) skola lösas genom afhuggande af de gordiska knutar, öfver hvilka vår samtid snafvar. Utförandet af

Karrikatyrporträtt

skall bli vår käraste sysselsättning, ty hvarför skulle vi lämna folk i okunnighet om dess verkliga

UTSEENDE?

Vidare ligga vi i underhandling med en speciellt för vår räkning flygande korrespondent, under hvilkens sympatiska skräpuk döljer sig en af vår samtids kvickaste och ädlaste fysiognomier. Denne unge lärde kommer att personligen öfvervara alla märkligare tilldragelser i universum. Således gör hvarje

FAMILJEFADER,

ungkarl eller änklings, hvarje mans- och kvinnsperson klokast i att ögonblickligen påtaga

GALOSCHERNA

i vinterkylan samt prenumerera på

STRIX för år 1898.

Strix kostar kr. 4: 75 utom postarvodet pr år och är löjligt billig, som du själf ser, ärade prenumerant.

Helårsprenumeranter erhålla julnumret gratis, en fördel som hvar och en inser.

GULD MEDALJ GULD MEDALJ

HULTMANS HULTMANS

CACAO

HULTMANS HULTMANS

GULD MEDALJ GULD MEDALJ

Robertson's

Dudee Whisky

Agent: A. V. Blix, Stockholm.



Barnängens
antiseptiska

Vademedecum

för munnens, tändernas och hudens vård m. m.

Se vidare den åtföljande beskrifningen.

OBS! Intyg från nedanstående medicinska auktoriteter åtfölja hvarje flaska:
 Professorn i hygien vid K. Karolinska Institutet Hr E. Almquist, Professorn vid Upsala Universitet Hr Olof Hammarsten, Docenten i farmakodynamik vid Upsala Universitet Hr M. Elfstrand.
Vademedecum öfverträffar i bakteriedödande och bakteriehämmande förmåga hvarje annat i handeln förekommande oskadligt mun- och tandmedel.
 En flaska **Vademedecum** innehåller minst lika stor bakteriedödande och bakteriehämmande förmåga som 30 vanliga 1/2-literflaskor bästa Aseptin.
Vademedecum är drygare och i följd deraf billigare än hvarje annat munvatten, enär till 1/3 glas vatten endast behöfvas 5 droppar Vademedecum.
Vademedecum verkar lösande på fett och slem och är *fullkomligt oskadligt* för tänder, slemhinna och hud, hvarjemte det är *fullkomligt ogiftigt*.
Vademedecum har en synnerligen behaglig smak.

TAPET =

MAGASIN

Zetterquist & Löfgren

Allm. Tel. 83 36. Riks Tel. 30 96.

Humlegårdsgatan 1 & 3, Stockholm.

Bäst i marknaden. Eleganta flaskor.

SVEA EAU DE COLOGNE.

EXTRA FINA BLOMDOFTER.

Pris endast kr. 1: 25 pr flaska. Säljes öfver allt.

Till landsorten mot efterkraf. Återförsäljare hög rabatt.

Riks 15 83. *Tekniska Fabriken Svea,*
 Allm. 122 11. STOCKHOLM.

Boknyhet af värde!

KARL ERIK FORSSLUND

JUNGFRU-JAN

Pris 3 kr.

»Visorna dela den bästa prosans bästa egenskaper, de kunna äga klang i formen och röja originalitet i ämnesvalet.» (N. A.)
 ».... har Forsslund trängt in i naturens själ som ingen, gifvit dess färg och stämning så äkta.» (B. P.)

Wahlströms & Widstrands förlag.



VINTERTID då kölden bildar rimfrost i skägget och denna vid smältning snart förtar hvarje spår af frisering eller formning är frisérapparaten **MIGNON** oumbärlig, ty med densamma erhålles i en handvändning den önskade formen åter, Kan bäras i västfickan och hvar som helst användas. Ej smetande som vid bruk af pomador, ej tidsödande och obehägn som med bindel. Pris med tillbehör, i fodral Kr. 1. Detaljförsäljes i Stockholm i A. G. Wiréus parfymbodar, i Göteborg hos frisören A. Sterner, Sca Hamng. 43; på platser, der den ej finnes, expedieras franko mot insändande af Kr. 1: 25 i frimärken från partiförsäljaren, P. Kroné, Stockholm.
 Lämplig Julklapp.

Granlunds

Antiquariska Bokhandel

25 Klarabergsgatan, Obs 25.

Billigaste priser.
 Största lager. Kataloger gratis.
 Böcker uppköpas.

Fabrik: Regeringsgatan 56
 tillverka och försälja alla slags
 Tvåler, Toilettartiklar,
 Eau de Cologne
 Blanksvärta
 m. m.

Aktiebolaget Hygiea

Butiker:
 Karlavägen 17,
 Humlegårdsgatan 20.

för tillverkning
 och försäljning i parti och minut
 af alla slags
 förbands- och sjukvårdsartiklar.



Passande Julklapp!

Antika Bränvinsserviser, bestående af Flaska och 12 st. Glas med inslipadt och förgylldt G III, säljas för det billiga priset af 25 kr. Dessutom realiserar öfver 2,000 st. Utställningsglas från 2 kr. pr dussin till högre pris. Namn ingraveras med samma man väntar. Till landsorten mot efterkraf, endast från Aug. Vogels Konstglassliperi, Regeringsgatan 19, öfver gården, 1 tr. upp.
 Allm. Tel. 47 97.

Bevara!

huden ungdomligt fraiche och smidig
 genom att alltid använda

• F. PAULIS •

ELECTA-TVÅL

(i naturliga blomlukter).

Hud-förskönande

Tillerkändes GULD MEDALJ Stockholm 1897 för deras "utmärkta" beskaffenhet.

EN UTMÄRKT JULGÅFVA FÖR HVAR OCH EN!
 Det vackraste minne från Utställningen!

För alla, som med intresse tagit konsthallens rika skatter i betraktande, bör det samma utgöra ett ovanligt värdefullt minne

Från Konsthallen

Afbildningar af 120 Konstverk från 1897 års INTERNATIONELLA KONST-UTSTÄLLNING
 Reproducerade af Generalstab. Lith. Anstalt.

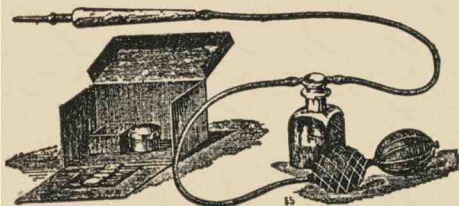
Arbetet utgifves i 15 häften å 60 öre och kostar komplett 12 kr.
 Subskribentsamlare i hela landet torde vända sig till närmaste bokhandel eller till Nordin & Josephson, Stockholm.

HENRIOT

Reims Champagne

Generalagent: **Joh. Lennberg,**
STOCKHOLM.

För Slödritare.



De bästa
Apparater,
Träarbeten,
mönster och färger
till billiga priser.
Wilh. Becker,
5 Malmstorgsgatan 5
Stockholm.

LIFFÖRSÄKRINGSBOLAGET SVECIA.

SVECIA är ett ömsesidighetsbolag, hvar försäkringstagare äro ensamme delegare och ega de rösträtt å bolagsstämma;

SVECIA är bygd på solida matematiska grunder (svensk dödlighet) med fullt betryggande förlagskapital.

SVECIA avslutar liförsäkringar mot billiga bestämda premier.

SVECIA antager öfver hela landet driftiga respektabla agenter, äfven kvinnliga, mot goda provisionsvilkor. Vid fullständig invaliditet genom olycks-händelse upphör premiebetalningen.

SVECIA har hufvudkontor *Regeringsgatan 3, (Cell-singska huset), Stock-holm.*

LILLE KNUBB.

Lille Knubben är en pigg en, liksom skapt till sjöman ock, halar utaf fan i riggen, sen han fått en bottenföck. På Bianca — enmansbåt — plöjer han den salta stråt; håller ej så styft på slanten, om han blott får lefva bon — hvarje lördag provianten köps för veckan på en gång, och hans valspråk dervid ä': Tag nu så det hinner te, 50 pilsner, det kan räcka, konjak, punsch och munklikör, skinka, afsedd för att bräcka, 5 tjog ägg, 1 kilo smör. Och på sjön han lagat nätt mången fin-fin omelett, sen han ankrat, det ä' gifvet och sig svalkat med en dopp. Renlighet är halfva lifvet, därför tvättar han sin kropp; Svalans tvål han nyttjar mest, den är billigast och bäst.

(Forts. i nästa jul-nr.)

WESLIEN & RABÉN

14 Carlavägen 14
STOCKHOLM.

Fransk Druf Cognac	Kr. 2.—	pr liter.
Punsch	1.50 à 1.15	• •
Kloster Likör	2.50	• •
Cognacs Glögg	1.65	• •
Vinglög	1.25	• •

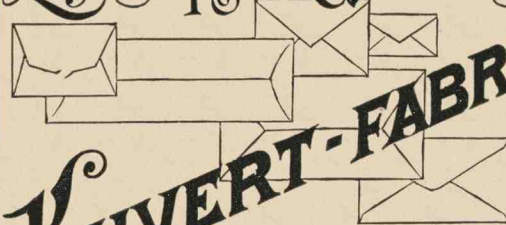
Guldmedalj vid Utställningen i Stockholm 1897.



Glatta,
Hållbara,
Ogenomskinliga.

Pris pr spel..... Kr. 2: 50
Patience , , , 2: 25
Cambio (Kille) , , 1: 25
Återförsäljare erhålla rabatt.

Lithografiska Aktiebolagets KUVERT-FABRIK NORRKÖPING



DAGLIG TILLVERKNING
450,000

LAGER I
STOCKHOLM,
GÖTEBORG,
CHRISTANIA,
HAMBURG,
LONDON.

ARRAKS PUNSCH MEDAILLE D'OR

rekommenderas ärade Punsch-kännare
som ren och välsmakande.

Belönad med Hedersdiplomer och Guldmedaljer i
BRÜSSEL 1897 — ALCACHON 1897 — LONDON 1897
BORDEAUX 1896

samt Guldmedaljer i
LÜBECK 1895 — CHICAGO 1893 — PARIS 1889
LONDON 1885 — LONDON 1884.

Högsta belöningar i
STOCKHOLM 1897 — MALMÖ 1896 — GÖTEBORG 1891
med flera.

C. A. Lindgren & C^{is} V. A. B.
STOCKHOLM.

Norrbottensskidor,
Vesterbottens-
skidor,
Kajanaskidor,
Telemarksskidor,
Torneåskidor,
Bindningar,
Stafvar, Pjäxor,
Kärlar, Skridskor,
Skridskosegel
m. m.
Mauritz Widforss
Vapenhandl. Stockholm
Vasagatan N:o 8.

JOH. NORRLÉNS

BOKBINDERI

Allm. Telefon 48 91.

Telegrafadress: NORRLÉN,

STOCKHOLM

Gamla Kungsholmsbrogatan 30.

Utför till billiga priser
såväl parti- som privatarbeten.

Kontorsböcker, Kartonger, Monteringar.

Uppfostring af kartor och planscher samt
allt hvad till yrket hör.

Dawson's

Perfection Whisky

ständigt å lager hos

J. JOHANSON & C:o,

22 Sturegatan 22.

För ett

väljordt

arbete

garanteras.



Östermalms Beklädnadsmagasinet

Allm. Tel. 5 64.

17 Humlegårdsgatan 17.

Allm. Tel. 5 64

Rikhaltigt lager af alla slags

Herr=tyger

och utföras beställningar prompt och elegant.
Moderata priser! Skickliga tillskärare!